IX. évfolyam, 21. szám

1953. május 21.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

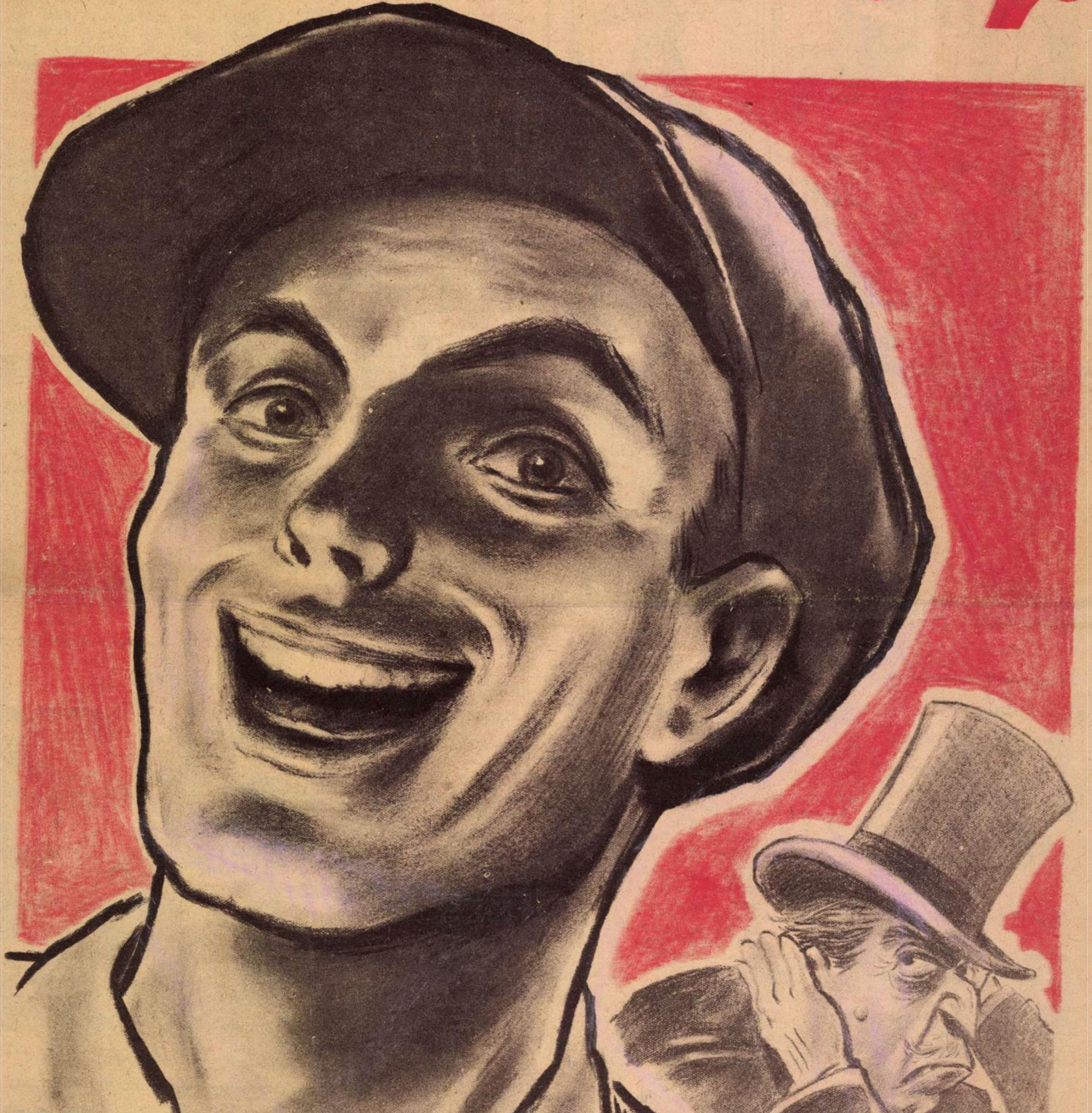

Győztünk! Éljen a Népfront!

Két nappal a választás után . . .

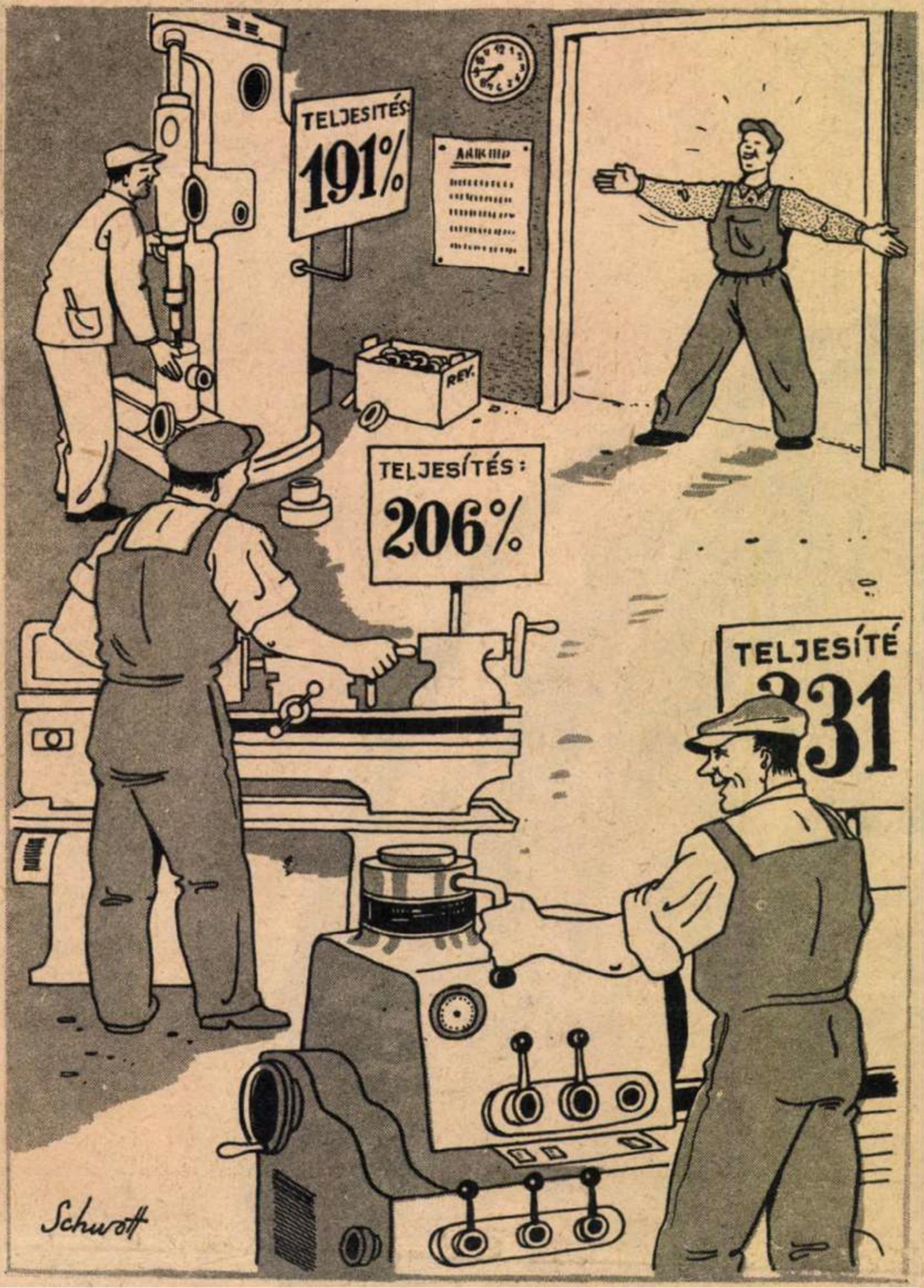

— Elvtársak! Óriási választási győzelem!
— Tudjuk, elvtárs . . . Mi már ünnepeljük is . . .

EMLÉK

(Ezt az igaz históriát azoknak a most érettségiző diákoknak a figyelmébe ajánlom, akik arra a pályára mehetnek, amelyikhez kedvet és tehetséget éreznek.)

Abból az alkalomból, hogy most huszonöt éve érettségiztem, hálás szívvel fogadom az olvasó szerencsekívánatait. Talán nem hat kérkedésnek, ha elárulom, hogy amaz évben, 1928-ban, én kétszer is érettségiztem. Először ugyanis megbuktam, s csak a pótérettségin, szeptemberben bizonyultam annyira puhára érettnek, hogy az Élet belém haraphatott. Egyébként algebrából feleltem szekundára, de történelemből buktattak meg, hogy a pótérettségit le tudjam tenni. (E különös kegyet — melyet azóta is építő bürokráciának tartok — azzal érdemeltem ki, hogy nyolc esztendőn át jártam a Barcsayba, s addig sohasem buktam meg.)

Mint nyolc éven át derék diáknak, bukott minőségemben is szabad volt résztvennem az érettségi banketten, s így jelen voltam, amikor lelkesen megszerveztük az ötéves, tízéves, huszonöt, ötven, hetvenöt és százéves érettségi találkozókat. De sőt: a fényképemet is felragasztották a tablóra, melyen az egész osztály rajta volt, mindenki megmerevedve és üveges szemmel bámulva a semmibe a díszes felirat fölött: „1933-ban találkozunk!"

1933-ban azonban nem találkoztunk, mert az osztály egyik fele már 1929-ben furkósbottal verte az osztály másik felét az egyetemeken. Azok között, akik be sem juthattak az egyetemre, hogy kellőképpen megverethessenek, azok között voltam én is. Ekkor már — mint jogerősen érett ember — inas voltam egy gyógyszeráru-gyárban, pontosabban annak sötét és dohos pincéjében. Javadalmazásom havi tizenkét pengő volt és a természetbeni juttatás. (Ez utóbbi alatt az illóolajok mindent elsöprő szaga értendő, amely beleette magát egyetlen ruhámba.)

Valótlant állítanék, ha azt mondanám, hogy Kenéz úrnak, a gyár tulajdonosának sok öröme volt belőlem. Meglehetősen ügyefogyott voltam, s amellett sovány és gyenge fickó, noha számos üveg vasbort ürítettem az egészségemre, valamint az árukészlet terhére. Ám a csomagolásban esetlen és lassú voltam, s szüntelenül az a rögeszme gyötört, hogy nem vagyok a képességeimnek megfelelő helyen. Alig vártam, hogy a vasbortól úgy-ahogy megerősödjem, aztán valami komolyabb ipar után nézhessek. Mindebből azonban misem lett, mert kitört a glicerin-botrány.

A glicerinről tudni kell, hogy nehéz. Pláne az, ha gallonból kell önteni egy kisebb üvegbe, mert a gallont ez esetben fel kell emelni. Az ember ilyenkor megtölti ugyan az üveget, de kétszer annyit önt mellé a földre. S azután hiába szalad a rongyért. Már a régi görögök is tudták, hogy a glicerint legfeljebb szét lehet kenni, de feltörölni soha.

Azon a napon is glicerint öntöttem az üvegbe s közben egykedvűen szemléltem, mint folyik le az üveg felületéről a földre. Hát istenem . . . — gondoltam — ilyen a glicerin. Nagyvégre megtelt az üveg, s reszkető karral visszaemeltem a gallont a polcra. Ekkor láttam meg Kenéz urat a tar fejével. Ott állt a hátam mögött és a földre mutatott:

— Mi ez? — kérdezte, holott jól láthatta, hogy mi az.

— Glicerin — feleltem higgadtan, mert tudtam, hogy úgyis kirúg.

— Nesze glicerin, te csibész! — rikkantotta és pofonütött. Engem, aki pótérettségit tettem!

Emlékszem, egy pillanatig arra gondoltam, hogy visszaütöm, de ahhoz még kevés vasbort ittam. Így hát fogtam a kabátomat és szó nélkül elmentem.

Nem bántam meg, hogy otthagytam. Már két hét mulva elhelyezkedtem. Felvettek biztosítási ügynöknek.

*

Sok-sok évvel később egyszer találkoztam Kenéz úrral, s megkérdeztem, emlékszik-e még rá, hogy pofonütött. Nem emlékezett. De ez nem csoda. Egy pofonra mindig az emlékszik tovább, aki kapta.

Tabi László

Darvas Szilárd:

Egy humorista álma

Ki nem állhatom azokat az írókat akik folyton összevissza panaszkodnak, szidják a szerkesztőket, lektorokat, dramaturgokat, én bizony ilyet nem csinálok, inkább elmesélem egyik álmomat s ráadásul azt is megígérem, hogy mégcsak nem is író leszek benne, hanem ugróbajnok.

*

Ugyanis ritkán álmodom és keveset sportolok. Ezért aztán a napokban jól összejött minden: azt álmodtam, hogy ugróbajnok vagyok.

Az álom úgy kezdődött, hogy jókedvem volt és örömömben ugrottam egyet. Nem akármilyet: körülbelül egy emelet magasságáig emelkedtem minden különösebb megerőltetés nélkül s az volt a legfurcsább, hogy a dolog fel sem tűnt nekem, noha a járókelők megtapsoltak. Udvariasságból még ugrottam vagy egy magasföldszintre valót, aztán befordultam a Nefelejts-utcába.

Itt ért utól egy véletlenül arrajáró sportember, aki közölte velem, hogy az ugrásomat közölhetőnek tartja és foglalkozni kíván velem. Ettől kezdve rendszeresen jártam edzésre — ahogy az álom rohanó sodrát követni tudom — s csakhamar igen olvasott magasugró lettem. Igyekeztem (s nem minden siker nélkül) egyesíteni magamban az ugrósport jó hagyományait a korszerű követelményekkel, amellett szert tettem bizonyos egyéni stílusra is. Megszerettek a sportrajongók és néha már a dobbantásomról, vagy ahogy az ugrást poentíroztam, rámismertek.

Álmomban nemcsak a nagyközönség, hanem a hivatalos körök is méltányolták képességeimet. Meg kell mondanom, nagyon sokat dolgoztam, bár jellemző az álom zabolátlanságára, hogy láthatatlan kezek a stadion homokját nem egyszer pont az ugrás pillanatában betonlappal cserélték ki. Ezt azonban hamar megszoktam, talán azért, mert mint író többször fejre estem már és kitapasztaltam, hogy az agyrázkódásnak is megvannak a maga szépségei.

Elég régen ugráltam, amikor versenyezni látott az ugrótudomány egyik bolhásznoka és elhatározta, hogy rendelkezésemre bocsátva feneketlen tudását, jó ugróból tökéletes ugróvá képez át. Bevallom, rendkívül megörültem, mert idáig is szívesen tanultam és semmit se utáltam annyira, mint az ösztönös ugrándozást. Eddig elért eredményeimet is szorgalmas edzésemnek köszönhettem.

Meg kell jegyeznem, hogy a bolhásznok éppen jó formában látott, hat méter huszonnyolcat ugrottam, ami még álomban is szép teljesítménynek mondható.

Másnap kezelésbe vett új edzőm és a maga rendkívül dinamikus modorában közölte velem, hogy bajok vannak.

— Maga csak ugrik, ugrik — mondta — és fogalma sincs arról, hogyan kell ugrani.

Elképedtem.

— És a hat méter? — kérdeztem felháborodástól remegő hangon.

— Épp itt a baj! — csapott le rám diadalmasan. — Mert ha csak ugrana, a fene se törődne vele. Rengetegen ugrálnak, annyi baj legyen, az ugrászati alap gondoskodik róluk. De maga nagyokat ugrik, pedig amit csinál, az merőben ugrásellenes.

Miközben ezt magyarázta, fürgén át akart lépni egy sámlin, de megbotlott benne és hasraesett. Zavartalanul folytatta:

— Nagy dolog az ugrás, barátom!

Megkérdeztem tőle, hogy szerinte mikép kéne ugranom.

— Másképp! — felelte habozás nélkül és dinamikusan kezet nyujtott, mintegy jelezve, hogy a kihallgatás végetért, mert immár átadta minden elméleti tudását.

Ebben a pillanatban átvillant agyamon a felismerés:

— Ez egy ló . . .

S mintegy az álom szeszélyét követve, szinte végszóra belépett a szobába valaki és a következőket közölte a napóleoni pózban tetszelgő bolhásznokkal:

— Főszaktárs, önt a mai naptól kezdve áthelyezték Bábolnára tenyészménnek.

Most jött az álom legfurcsább része: a bolhásznok a következő pillanatban éppen olyan tökéletes paripa lett, mint amilyen ugrodalmár volt még az előbb. Szemellenzőjét fölényesen félrecsapva, hallatlan magabiztossággal rakva patáit, elkocogott Bábolnára csődörnek.

*

Itt felébredtem s most befejezésül elnézést kérek az összes sportemberektől az álomban előforduló szakmai képtelenségekért. Viszonzásul megígérem, ha valamelyik ugróbajnok írónak álmodja magát és hasonló lehetetlen kalandokon megy keresztül, azt én is tájékozatlanságnak és a szendergési kábulatnak tudom be.

Egyébként visszatérve a bevezetőre: csúnya dolognak tartom, ha egy író folyton a maga egyéni nyavalyáit panaszolja s némi büszkeséggel tölt el, hogy az ilyesmi velem ugróbajnokként is csak álomban fordul elő.

MÁJUS KÖZEPÉN . . .

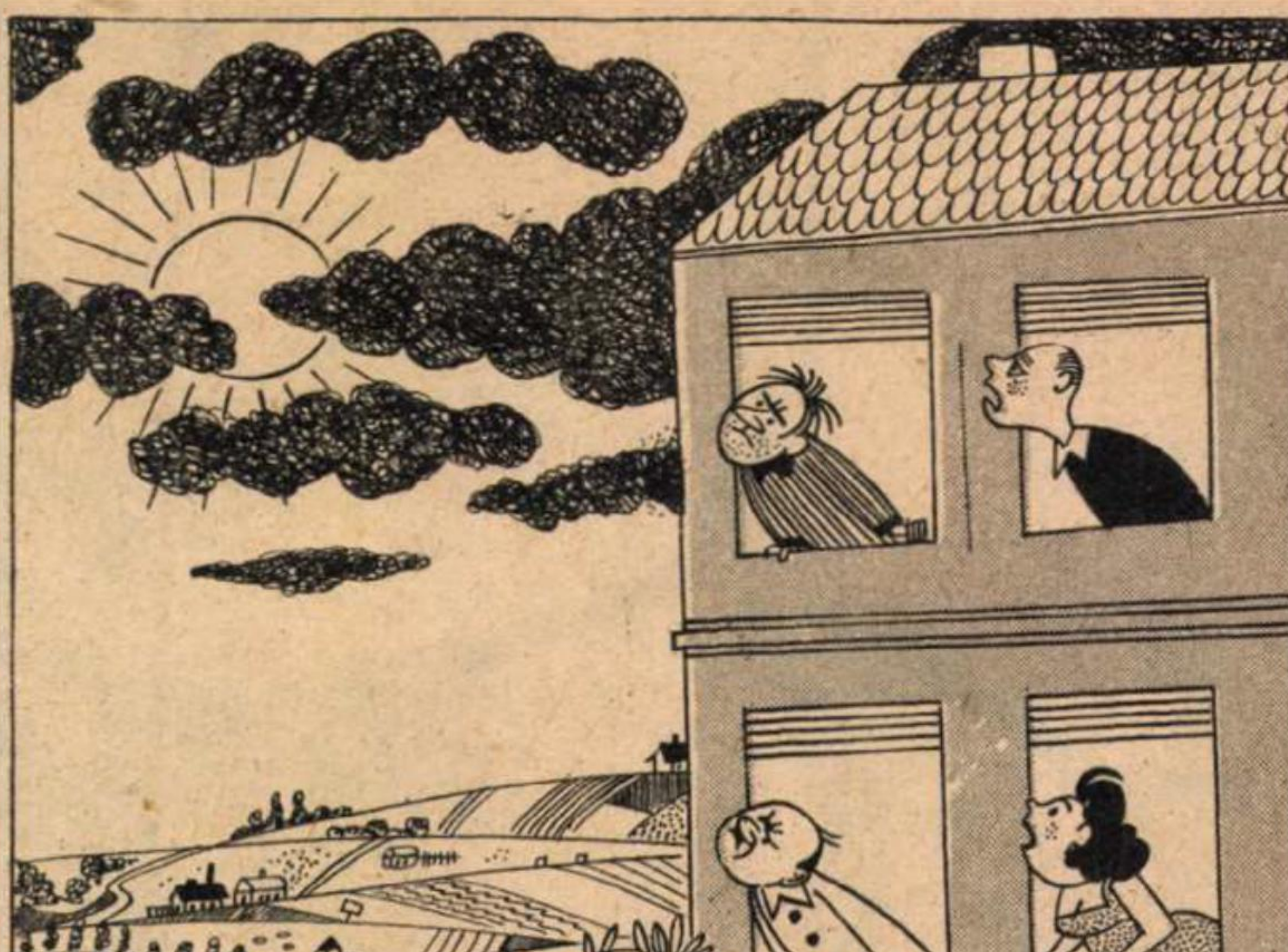

Reggeli ébredés az üdülőben.

Puskásék tréfája egy olasz múzeumban

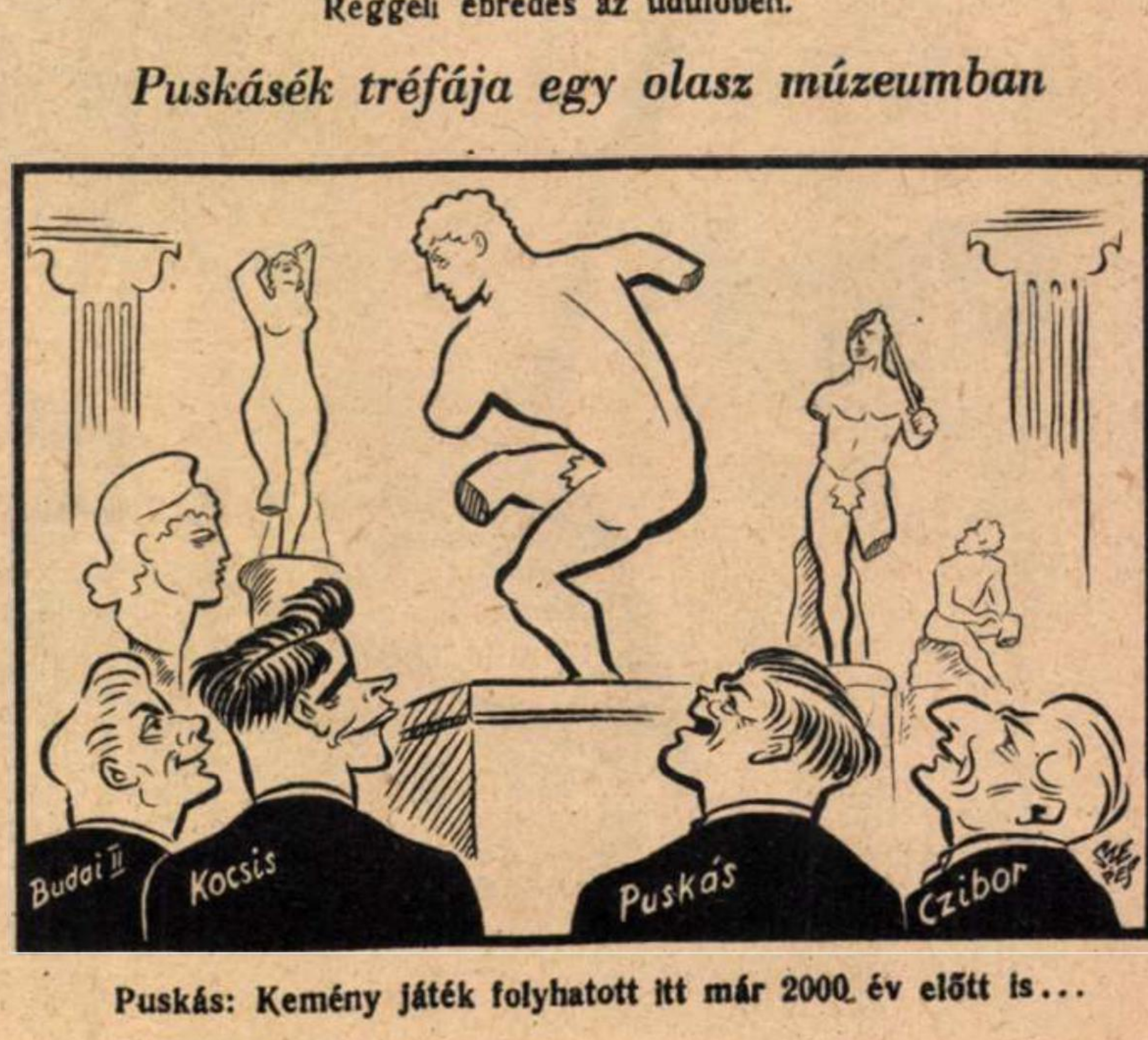

Puskás: Kemény játék folyhatott itt már 2000 év előtt is . . .

„Káderpolitika"

Kamacsai Kázmér, a Gyertya- és Viaszhántoló igazgatója látszólag türelmesen hallgatta Kerekes osztályvezető bírálatát: a GYEVIHÁN-nál nem törődnek a fiatalokkal!

Ez akar engem a helyes káderpolitikára tanítani — sziszegte maga elé Kamacsai, — ez a Kerekes, ez a minden lében kanál, ez a taknyos, aki még alig harminc éves és máris osztályvezető?! Szinte tajtékzott a dühtől, amikor megszólalt:

— Köszönöm Kerekes kartárs építő bírálatát. Csak a hibák éles felvetésével tudjuk a GYEVIHÁN ügyeit előre vinni. Erre tanít bennünket a marxizmus-leninizmus. A káder az aranytartalék. Fel fogjuk számolni a hiányosságokat és kialakítjuk a GYEVIHÁN-nál is a helyes káderpolitikát.

Közvetlenül az értekezlet után magához hívatta Kerekest.

— Megindítjuk az erjedést — kezdte fontoskodva. — Csutak Antalt iskolára küldjük... Mielőtt pontot tett volna a mondat végére, egy kis szünetet tartott. Tetszett neki a szó: „erjedés", játszott vele, ízlelte, kóstolgatta, szinte érezte a cefreszagot maga körül.

Kerekes is érezte, talán még erősebben, mint Kamacsai, egy kicsit fel is szippantott belőle, de azért türtőztette magát.

— Csutakot nem lehet javasolni, — mondta határozottan, amikor végre szóhoz jutott az ámulattól. — Lógós, későnjáró, iszákos is...

— Éppen azért küldjük iskolára — vágta el Kamacsai sebtiben Kerekes ellenvetését. — Majd ott embert faragnak belőle. A GYEVIHÁN mindenesetre megszabadul Csutaktól.

Kerekes vitatkozott, tiltakozott, érvelt: az iskola kitüntetés, csak az érdemli meg, aki jól megállja helyét a munkában.

— Maga nem jó káderpolitikus Kerekes kartárs — fedte meg az igazgató az osztályvezetőt — fogalma sincs arról, hogy mi a helyes káderpolitika.

És Kamacsai Kázmér, a GYEVIHÁN igazgatója nyomban gépbe diktálta a javaslatot: „Igen fejlődőképes, az iskola elősegítené, hogy hibáit, melyek fiatal korával magyarázhatók, leküzdje". Csutak Antal iskolára került és Kamacsai volt legjobban meglepve, amikor Csutak néhány hét mulva megjelent a GYEVIHÁN-nál. Az iskolán is hanyag volt, késett, nem tanult, akadályozta a többieket. Tehát éppen azért küldték vissza, amiért Kamacsai odaküldte.

— Ott sem értik a magasabb színvonalú, kombinatív káderpolitikát — dühöngött Kamacsai. — Mire való az iskola?

— Nem arra, hogy a Csutakokat odaküldjék — szólalt meg csendesen Kerekes és Kamacsai ettől kezdve még jobban útálta. Ő, nem Csutak Antalt, a haszontalant, a lógóst, hanem Kerekest, aki bírált és nem szerette a cefreszagot. Ha Csutakkal találkozott, ökölbeszorított kézzel gondolt Kerekesre, ha Kerekessel, még jobban ökölbeszorította a kezét, de annál barátságosabb volt hozzá.

Ez a kettősség idegesítette. Elvégre nem járhat mindig barátságos arccal és ökölbeszorított kézzel. Este otthon így szólt a feleségéhez: „Ügy érzem, első lépésként önkritikát kell gyakorolnom. Haszontalan embert nem szabad előléptetni, vagy iskolára küldeni. Feltétlenül változtatnom kell eddigi káderpolitikámon. Itt van ez a Kerekes! Kitűnő ember, őt ajánlani kötelesség, máshol biztosan jobban kibontakozhat a tehetsége, mint a GYEVIHÁN-nál. Megfelelő embert — a megfelelő helyre, ez a helyes káderpolitika".

És másnap felszabadult lélekkel elkezdte dicsérni a valóban kitűnően dolgozó Kerekest vállalaton belül és kívül. Az égig magasztalta, csodákat mesélt ügyességéről, pontosságáról. Történeteket talált ki leleményességéről. A vállalatvezetői értekezleten már mindenki ismerte Kerekest, híre volt. Irigyelték Kamacsait is, a GYEVIHÁNT is Kerekesért.

Az egyik értekezlet után Hengeresi, a KUSZIV (Kút és Szivattyú Vállalat) igazgatója félrevonta Kamacsait és arra kérte, adja át a KUSZIV-nak Kerekest, nagy szükség volna ott egy ilyen kiváló emberre. Kamacsai majd kiugrott a bőréből. „Érik a dolog, győz az én káderpolitikám" — ujjongott. Fontoskodva nézett Hengeresire, húzódozott, kérette magát: „Majd gondolkozom rajta, lehet, hogy megérik a dolog, de egyelőre nem foszthatom meg a GYEVIHÁN-t egy Kerekestől". És ha lehet, még kedvesebb volt Kerekeshez. Várt egy hetet és felhívta Hengeresit a KUSZIV-nál.

— Itt van a lélektani pillanat, Kerekes kapható. Kérd ki!

Kerekes nem tudta mire vélni a dolgot, amikor Hengeresi magához hivatta. Ismertette vele a KUSZIV országépítő feladatait és a „felettes főhatóságra" hivatkozva meggyőzte, hogy ott a helye a KUSZIV-nál.

Kamacsai melegen búcsúztatta Kerekest. Még tegezte is. Most először.

— Harcoltam érted, — szólt mélabús hangon — sajnálom, hogy elmégy, de a magasabb közérdek mindenekelőtt.

Átölelte és talpas két tenyerével hosszan szorongatta Kerekes jobbkezét. Volt, aki könnycseppet látott Kamacsai balszemén leperegni, de ez nem hiteles.

Alig múlt el pár nap, a „felettes főhatóság" tudomást szerzett az ügyről. Utasította Kamacsait, hogy sürgősen helyezze vissza Kerekest a GYEVIHÁN-hoz abba a munkakörbe, amelyet eddig olyan kitűnően ellátott. Kamacsai nem ellenkezett, érezte, hogy baj van, ha „felülről" beleszólnak a dologba. Azonnal intézkedett, beszélt Hengeresivel, a KUSZIV igazgatójával, majd felhívta Kerekest.

— Keményen harcoltam érted, hogy visszaszerezzelek. Látod, ez az én káderpolitikám...

*

A fegyelmi derítette fel a tényállást. Kamacsai most adminisztrátor a KUSZIV-nál. Saját tapasztalataiból tanulta, meg, hogy mi a helyes káderpolitika.

FÖLDES GYÖRGY

Uncle Sam töprengése a magyar választások után

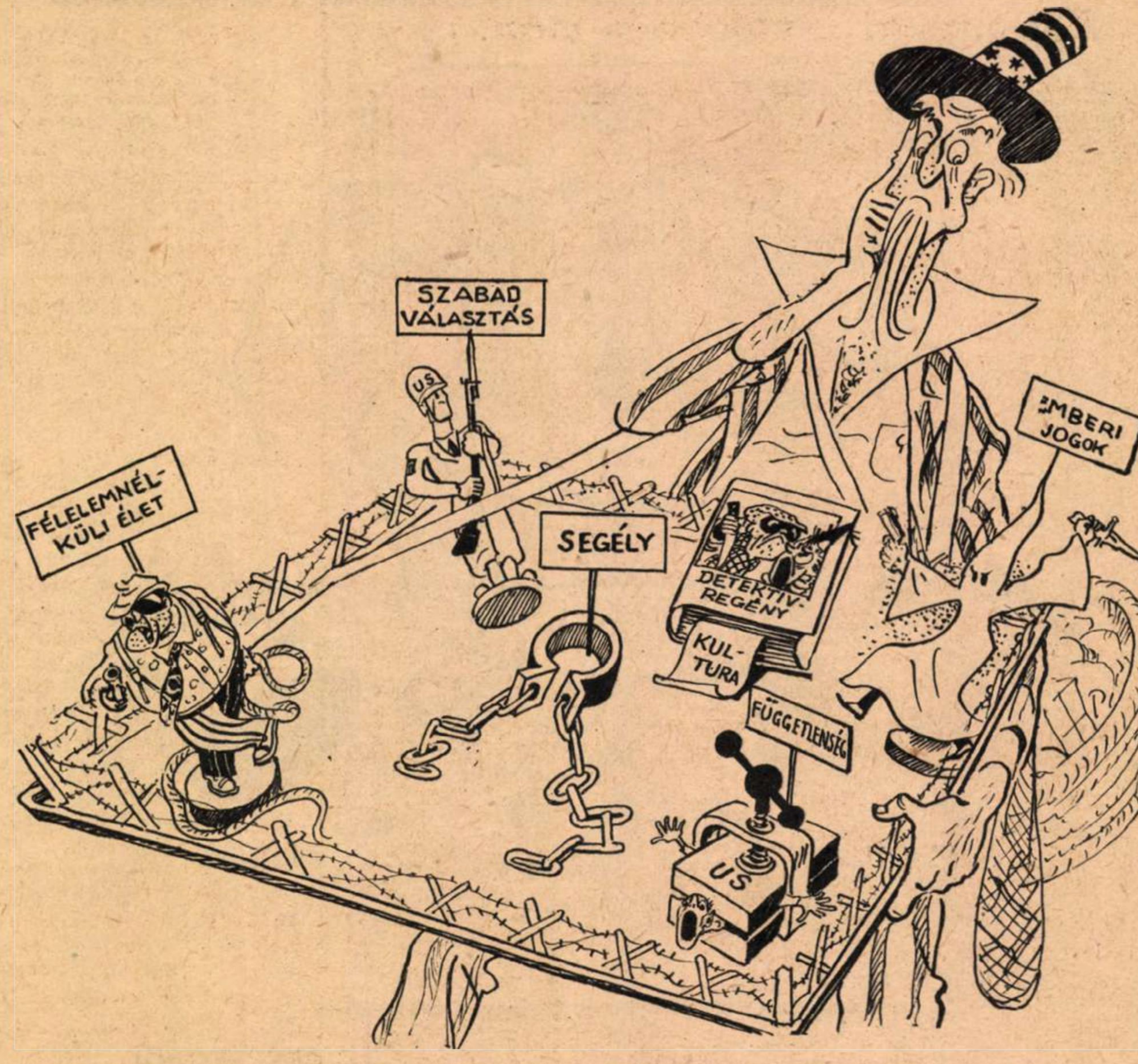

— Ki érti ezt? A legjobbakat kínálom nekik és ők mégis a békét választották...

Az egymilliomodik néző

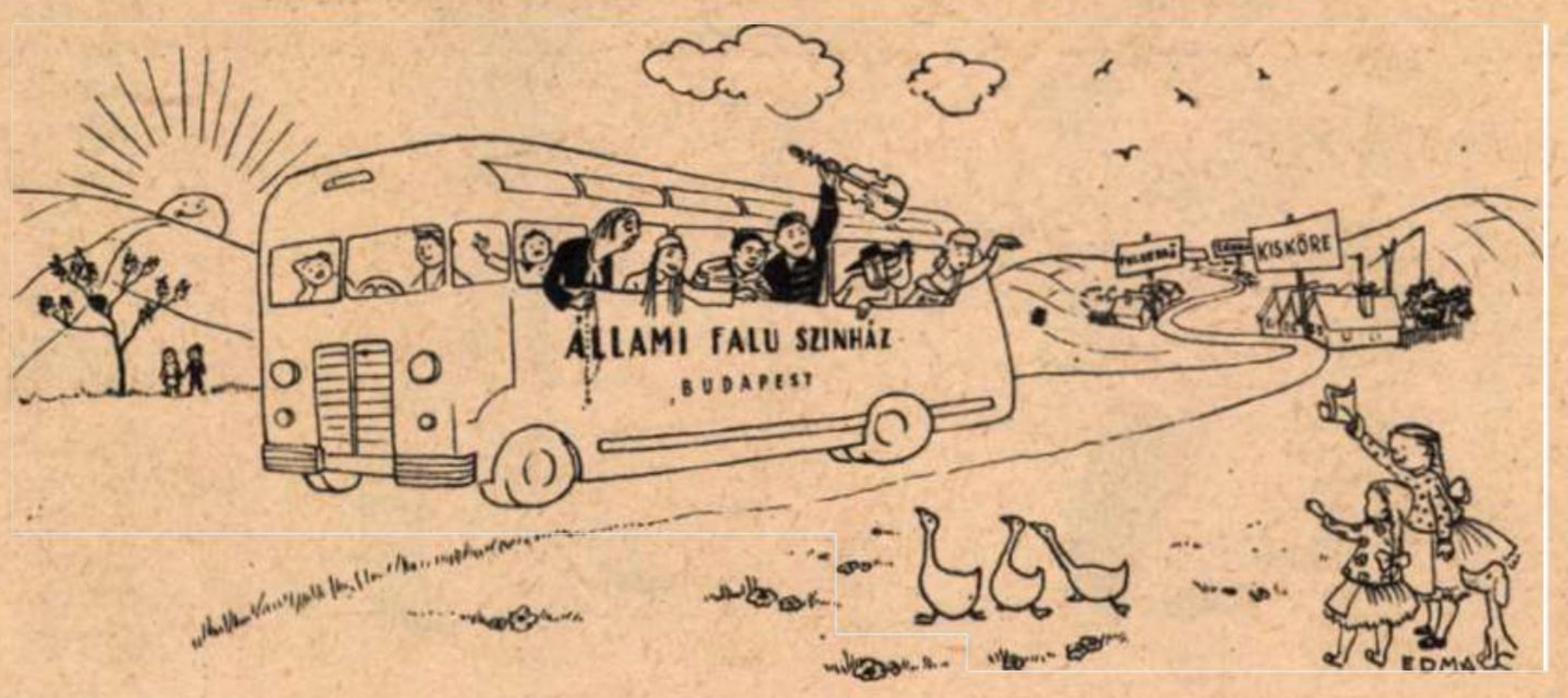

A Faluszinház 3876 előadásán az egymillió néző mindegyike legalább tíz percet tapsolt. Ha egyenként tapsoltak volna, a Faluszinház művészei majd húsz évig hallgathatnák éjjel-nappal a dörgő tapsvihart.

A kiskörei kultúrotthon feldíszítve várja a közönséget. A plakátokról megtudjuk, hogy Urbán Ernő „Tűzkeresztség" cimű darabját adja elő a Faluszinház egyik társulata, az izgatott suttogásból pedig az tudódik ki, hogy az egymilliomodik nézőt várja a Faluszinház.

Ünneplőbe öltözött férfiak, kendős menyecskék, lányok, fiúk állnak a kultúrotthon előtt. Vajjon ki lesz közülük az egymilliomodik? Csengetnek. Mindenki az ajtó felé indul. Kezdődik a bevonulás.

— Kilencszázkilencvenkilencezer-kilencszázkilencvenöt... kilencvenhat... kilencvenhét... — számol a jegyszedő.

Mátrai elvtárs, a Faluszinház igazgatója nagy csomaggal áll az ajtó mellett és vár. Mit jelenthet ez a csomag? Majd megtudjuk.

Egy pirosarcú, nagyszemű kis leány áll az ajtó előtt és tétovázik, siessen-e? Aztán visszamarad. Belekarol a vőlegényébe, mert néhány édes szóra van még idő. Ő lett volna a 999 998-ik. Helyette ráncosarcú anyóka lép be a terembe, s követi a fia, egy tüzérőrmester. Ő volt a 999 999-ik.

Feszült csend lesz a teremben. Csak a szivek dobogása és a pihegő lélekzés hallatszik. Jön az egymilliomodik!

A kultúrotthon előtt nem tudják, hogy mi következik. Pirosnyakkendős úttörő fut gyanútlanul az ajtó felé, már-már belép, de összeütközik egy bácsival, aki ugyancsak az ajtó felé igyekszik. Ej, hát illik ez? A kis úttörő udvariasan oldalt áll és... belép az egymilliomodik néző.

A zenekar tusst húz, Mátrai elvtárs átadja a rejtélyes csomagot, a Faluszinház ajándékát. Mihályfi elvtárs, a népművelési miniszter helyettese beszédet mond.

— Jókor jött, Gábor bátyám! — kiáltja a háttérből egy vidám hang.

Molnár Gábor, a Dózsa tszcs tagja, az egymilliomodik néző, átveszi a csomagot, kibontja, megnézi. Könyvek! Arca pirosra gyullad, bütykös ujjaival végigsimogatja a címlapokat.

— Aratás... Ifjú Gárda... Igazság... József Attila... Móricz... Szovjet költők... És még sok minden más! Köszönöm. — Még meghatott egy kicsit, de már bátrabban cseng a hangja: — Érdemtelenül ünnepelnek. Mert bár a Faluszinház húszhónapos fennállása alatt én lettem az egymilliomodik néző, az én negyvenkilencéves „fennállásom" óta számomra a Faluszinház az első: ma látok először szinielőadást.

(országh)

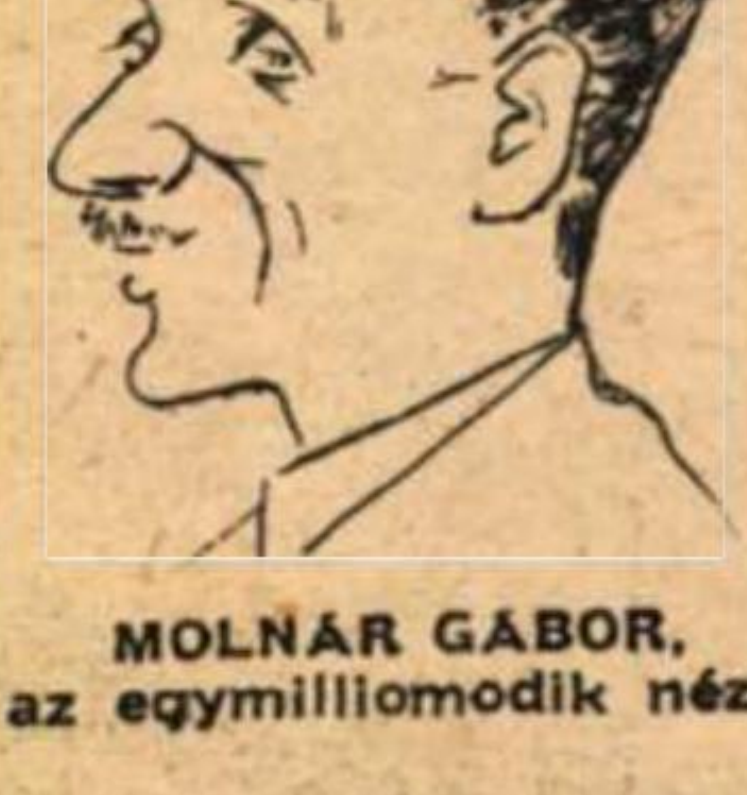

MOLNÁR GÁBOR,
az egymilliomodik néző

Özv. Boziné:
SZALAI JUDIT

Ható Ignác:
OLASZ JÁNOS

Sóhár Lidi:
CZEH GITTA

Köröm Sándor:
GÁL ZOLTÁN

Az USA Nyugatnémetországgal való kétoldalú szerződéssel fenyegeti a többi nyugati államokat.

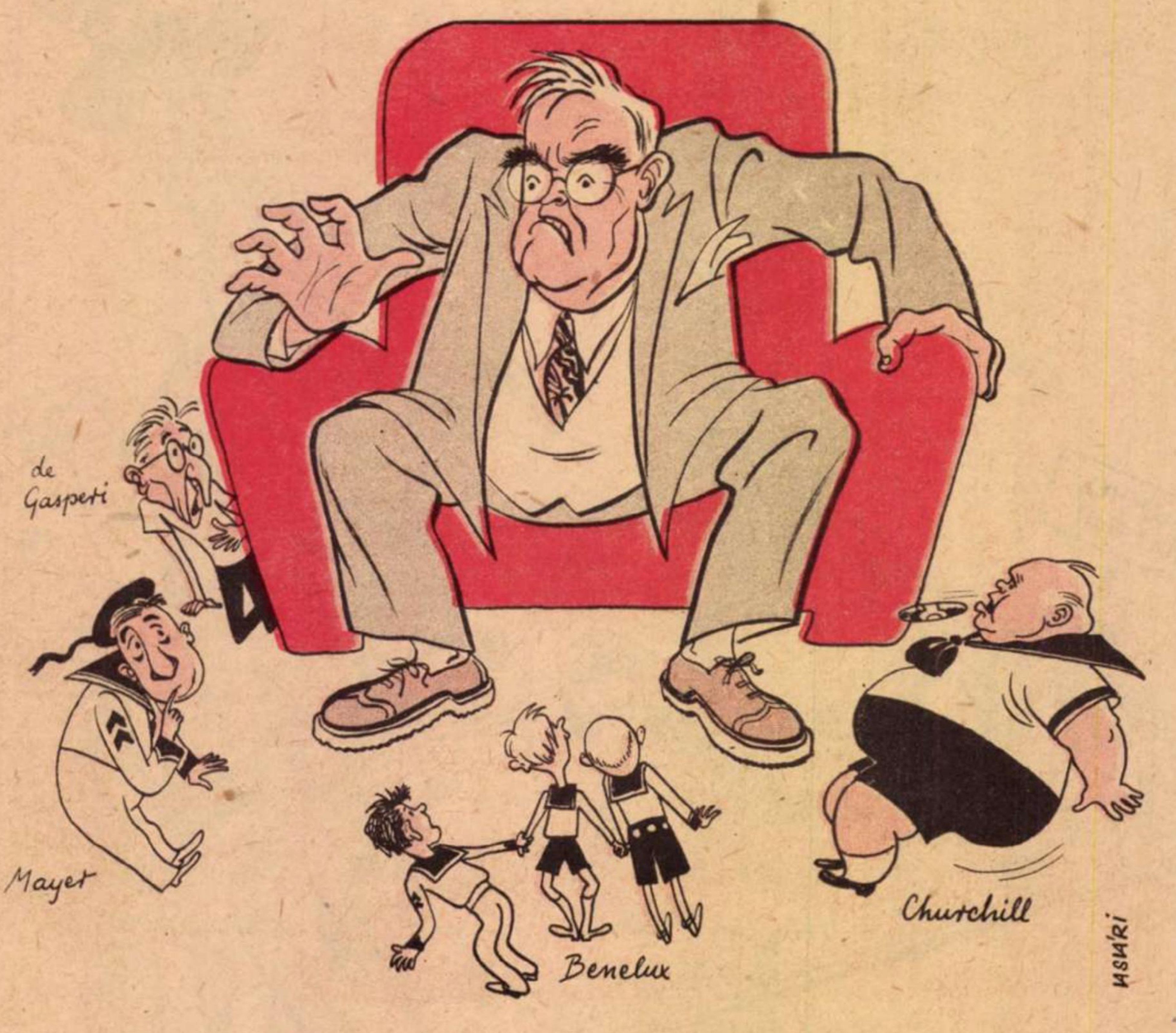

— Ha nem ratifikáltok, jön az Adenauer és hamm, bekap!

Nápolyi pásztorlevél

Az olasz bíborosok kiterjedt pásztorlevelezést bonyolítanak le mostanában. A pásztorleveleket természetesen ajánlottan küldik el. Azt ajánlják, hogy a hívek szavazzanak a fasiszta pártokra. Ebben igazán nincsen semmi csodálatos. Ilyenkor tavasszal a fák is leveleznek és pontosan olyan zöldeket, mint ezek a pásztorok. Ezek a pásztorok, a pásztorokat általában jellemző nyájassággal tudatják nyájukkal, miszerint kiterjedt összeköttetéseiknél fogva sikerült odahatniok, hogy akik nem a Democrazia Cristianára, vagy más fasiszta pártra adják le szavazatukat, azokat Dr. Belzebub, a keresztény demokratapárt kitűnő főkortese fogja a pokol katlanaiban megfőzni. Ezért hát sokkal jobb, ha tőle, a nyájas főpásztortól hagyják magukat megfőzni és De Gasperiékre adják a szavazatukat. A túlvilági kárhozat mellett az evilági rendőrsortűz és börtön kilátásbahelyezése a világi főpásztor, De Gasperi hatáskörébe vág, azért hát ezekre nem is térnek ki részletesebben az egyházi főpásztorok, csupán finoman céloznak arra, hogy a carabinierik nem céloznak olyan finoman, mint ők. Az evilági választást túlvilági eszközökkel befolyásolni akaró pásztorleveleket azonban a pásztorok sorra visszakapják, de a ragjegyen nem az áll, hogy „címzett ismeretlen", hanem az, hogy „címzett nem dőlt be".

KÉT ELNÖK

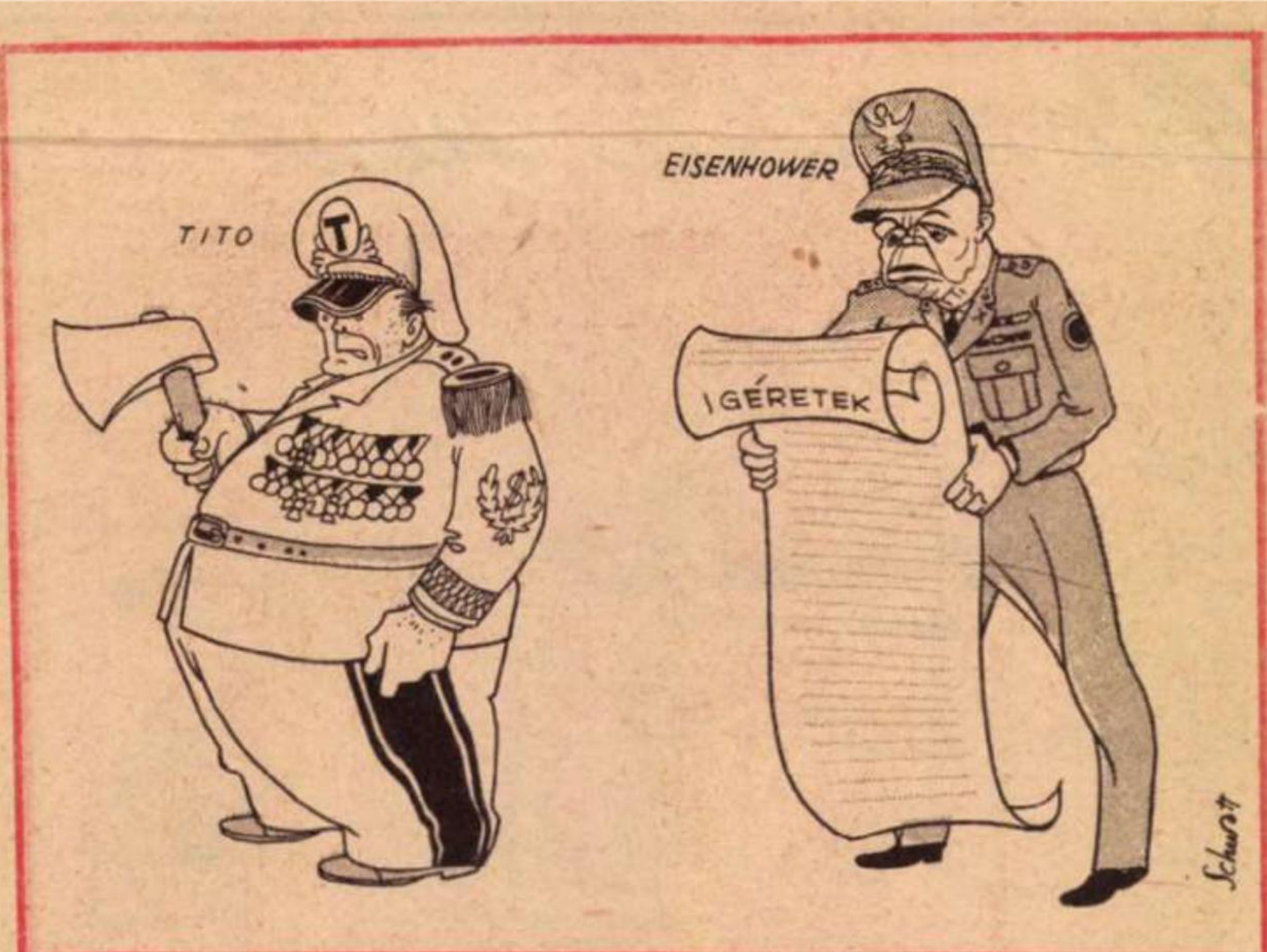

Minta érték nélkül.

Hinta mérték nélkül.

Milyen biztosítás kellene Mister Websternek?

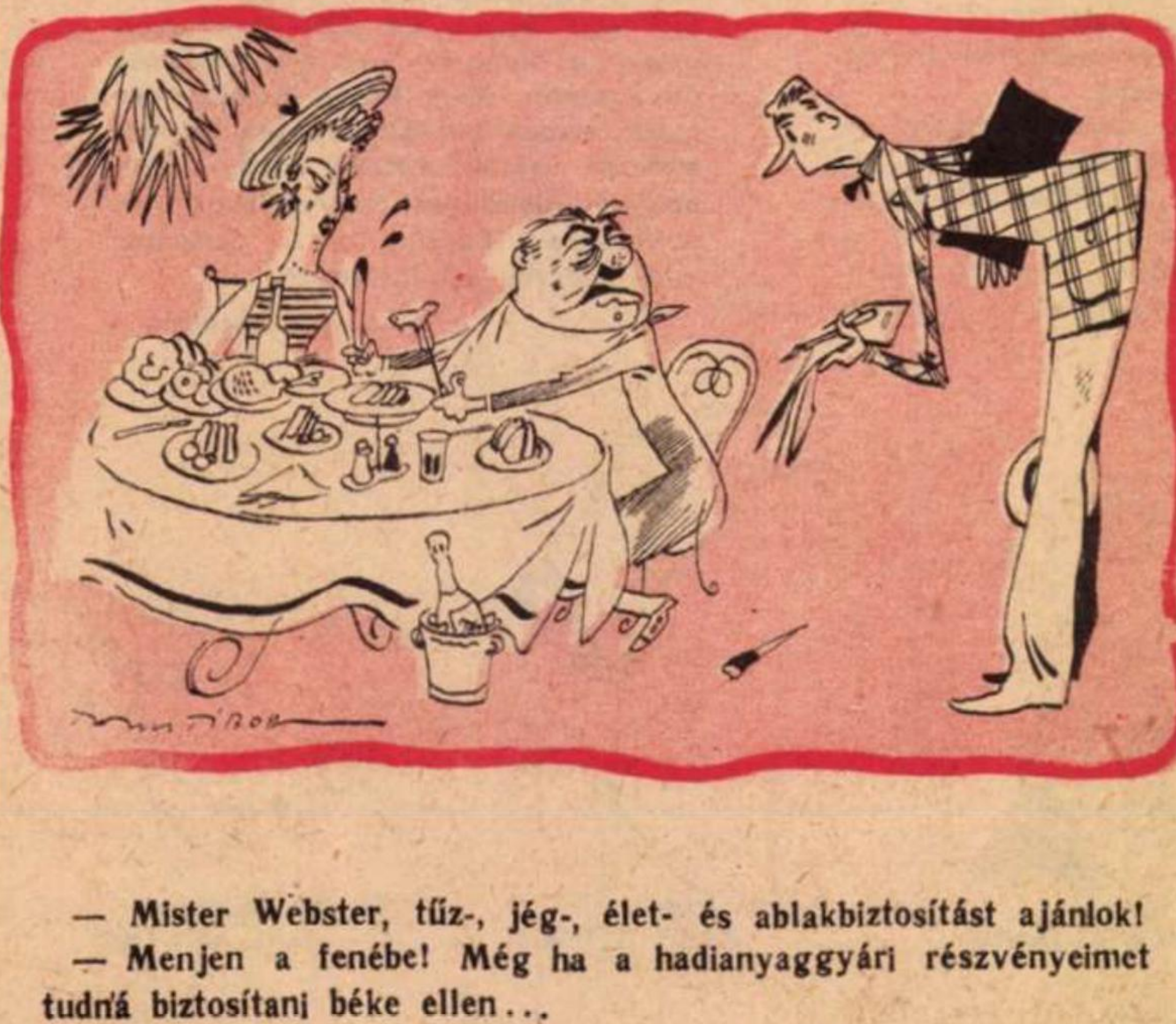

— Mister Webster, tűz-, jég-, élet- és ablakbiztosítást ajánlok!

— Menjen a fenébe! Még ha a hadianyaggyári részvényeimet tudná biztosítani béke ellen…

AZ ÉBERSÉGRŐL

Gyönyörködtem a nyiló tájban,
aztán meg kicsit szundikáltam
és ismeretlen utitársam
pontosan úgy tett, ahogy én,
bizony,
úgy tett az elején.

Mert mint mennydörgés derült égen,
nagy hang harsant csendes fülkénkben
és megzavarta szendergésem
egy új utas: egy idegen,
bizony:
nekem az, neki nem.

Utitársamnak jóbarátja,
örültek egymás kezét rázva,
ölelték egymást harsonázva:
— Szervusz Rudi! Ezt nem reméltem!
Bizony:
elmondhatom már: én sem.

Mert ontották a szavakat,
és amig haladt a vonat,
mindent megtudtam azalatt:
az ősök és az unokák,
bizony:
ismerős a család.

A felesége betegsége,
hogy miért válik Erzsi nénje,
a világát ki, kivel élte
— hallottam én erről sokat,
bizony:
családi titkokat.

S elmondták: mi dolguk van Pesten,
s hogy mik a bajok az üzemben,
embereket úgy megismertem,
— tudtam már, kinek mi a dolga —
bizony:
mintha csak láttam volna.

Röpködtek számok és nevek,
a műhelyek, a részlegek,
megismertem a terveket,
a titkokat, az ügyeket,
bizony:
az egész üzemet.

Elgondoltam: náluk a gyárban
nagybajszú, szigorú portás van,
páncélszekrény az irodákban
s ezt zengik ülések, gyülések,
bizony:
a kellő éberséget.

Megszólaltam hát: — Köszönet!
Az amerikai követ
vagyok s üdvözlöm önöket!
Üzemüket már ismerem
bizony:
s hasznos ez énnekem.

Csak meresztették szemüket
s néztek rám: hát ez ki lehet?
Ezért még visszaszóltam rájuk:
— Uraim! Tátva még a szájuk!
Bizony:
— csukják be már a szájuk!

SIPOS GYULA

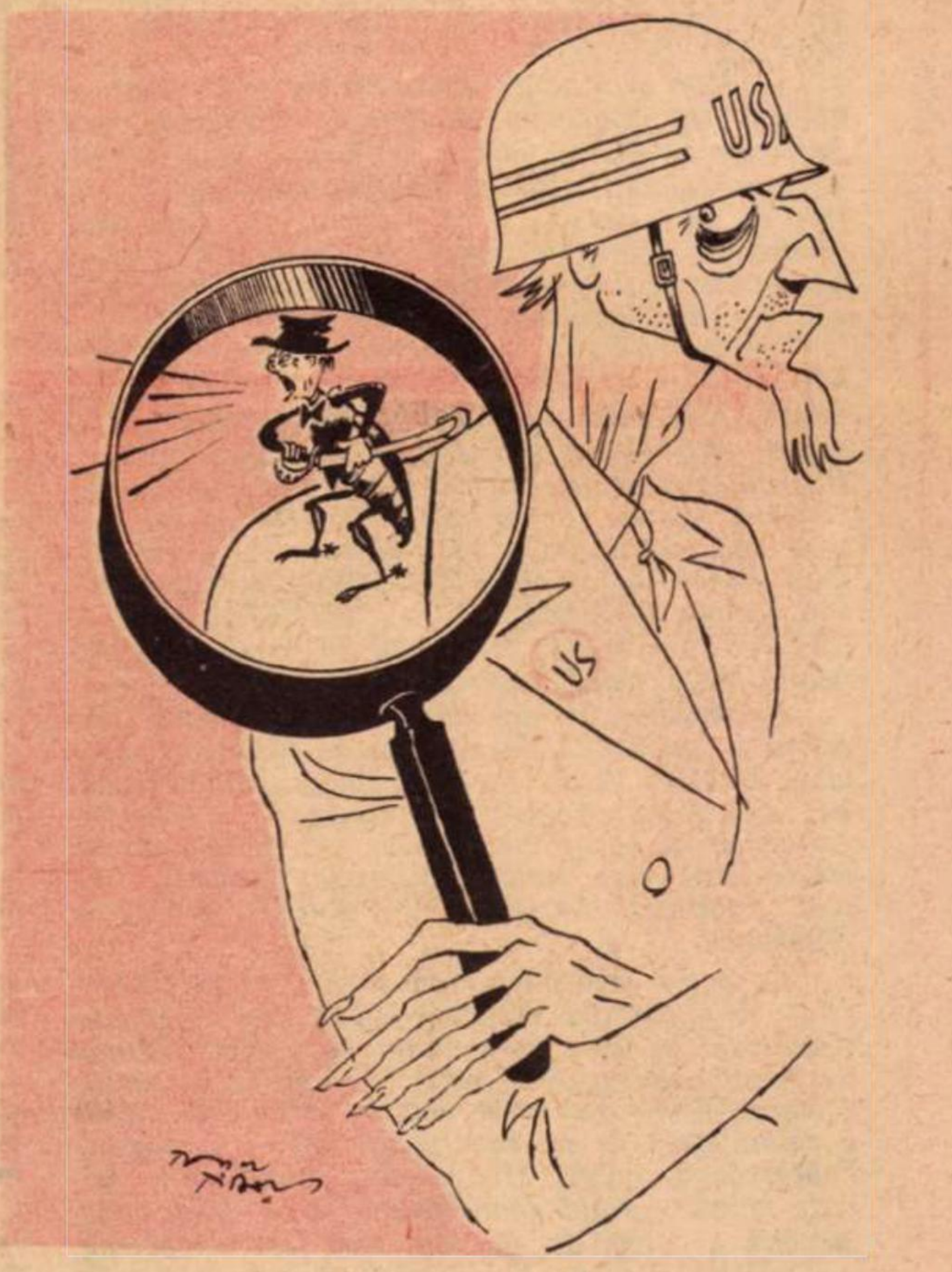

Li Szin Man: Tudja meg az egész világ, hogy képes vagyok a háborút az USA nélkül is, Csang Kai-sek nélkül is folytatni a végkimerülésig!

Talán ebből az igazgató is tanul…

A Zalaegerszegi Ruhagyárban szemmérték után adják ki az anyagokat és igy sok a hiány az árukészletben.

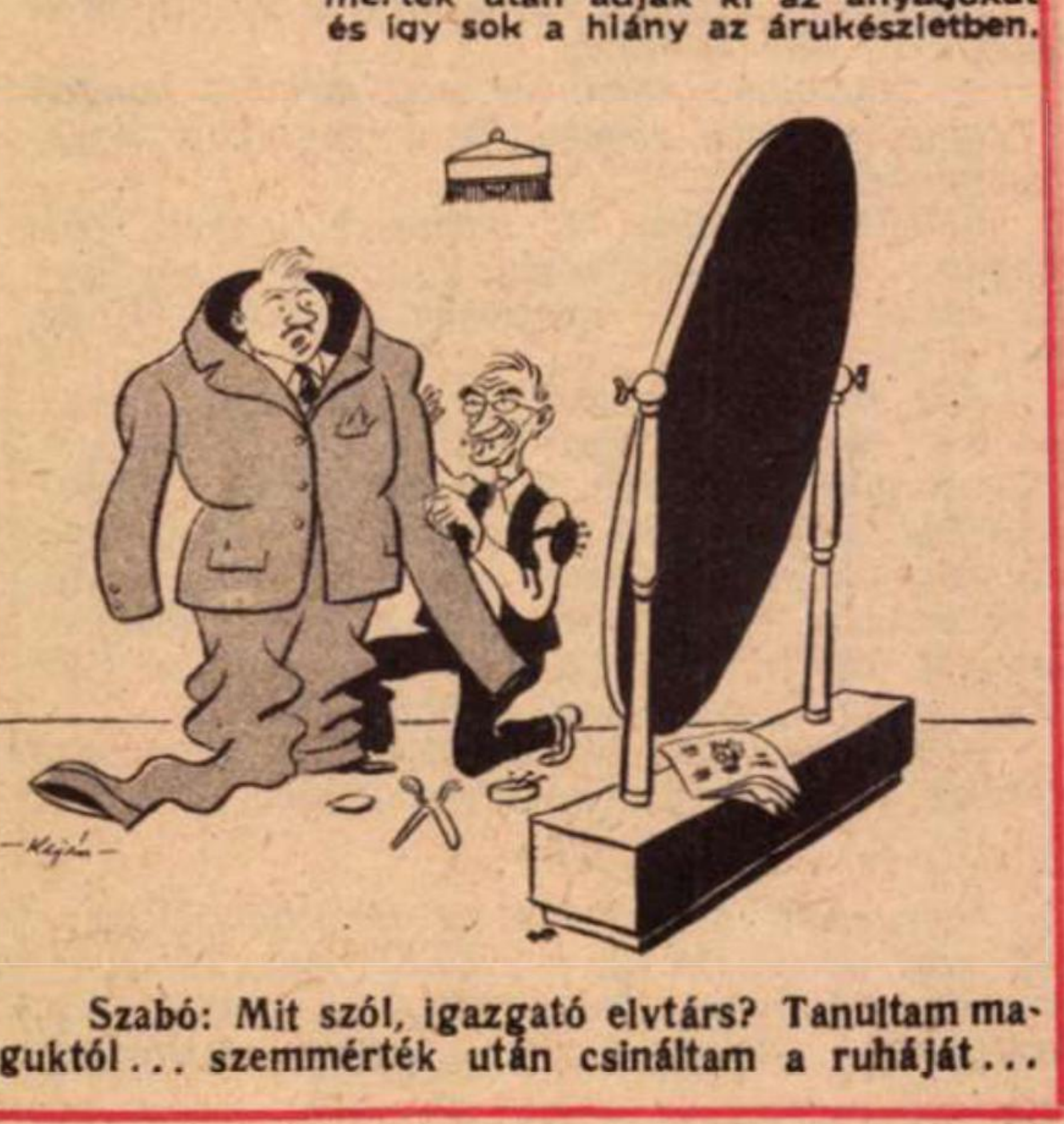

Szabó: Mit szól, igazgató elvtárs? Tanultam maguktól… szemmérték után csináltam a ruháját…

RÁKOSI ELVTÁRS *választási beszédéből*

Ács községben, ahol a vetéstervet teljesítették

„A tavalyi aszályos esztendő okozta károkat pótolni tudjuk, ha a tavaszi vetés tervét az utolsó holdig jól teljesítjük."

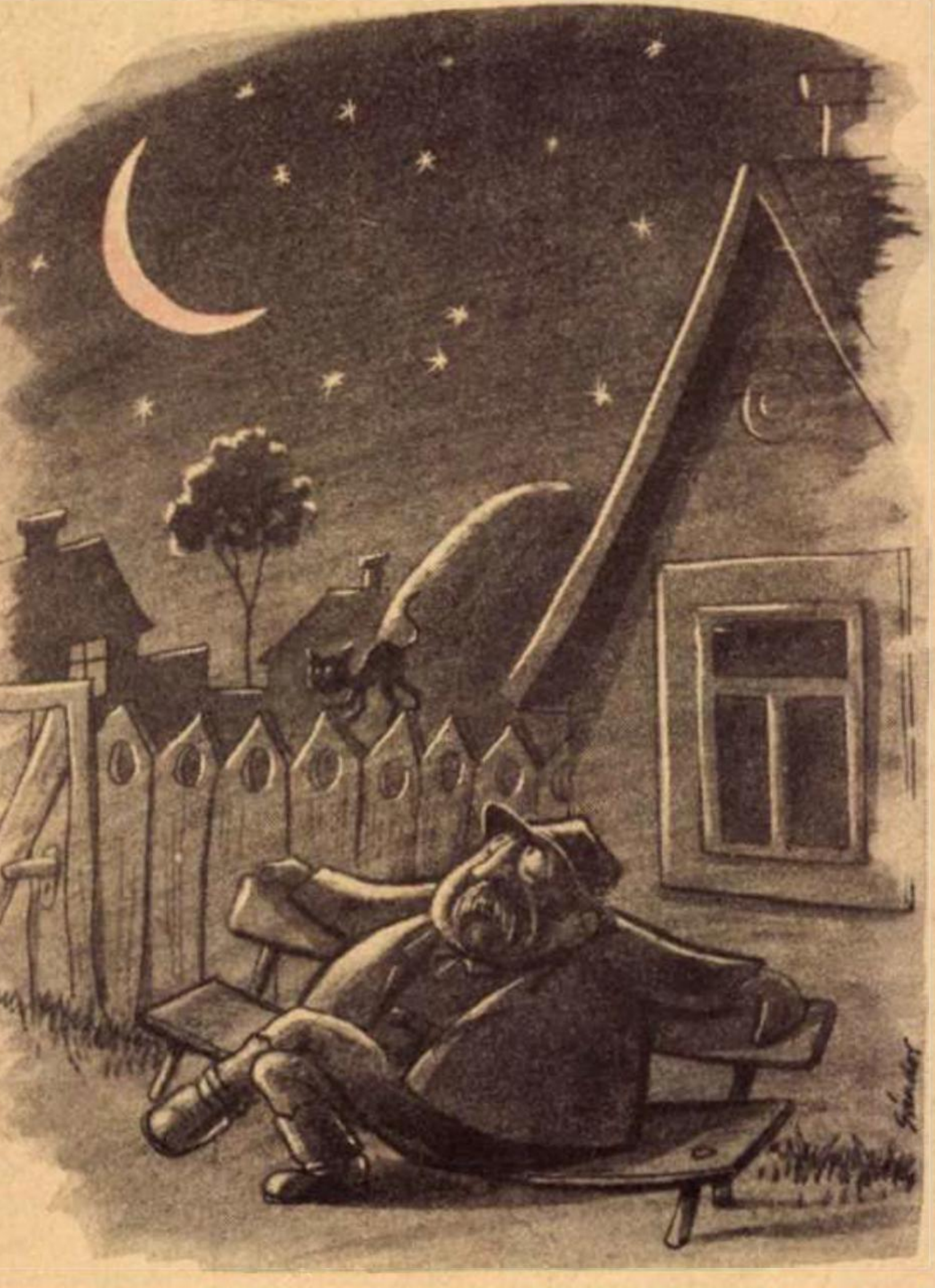

Zsíros úr szerelmesen ábrándozik az éjszakában? Nem! Azért ül egész éjjel a kispadon, mert ilyenkor láthat végre egy félholdat, amely nincs bevetve.

Az amerikai Janus

„...hatalmas vállalatok, melyeknek vezetői ma miniszterek az amerikai kormányban, sokmilliárdos jövedelmük kétharmadrészét háborús megrendelésekből szerzik."

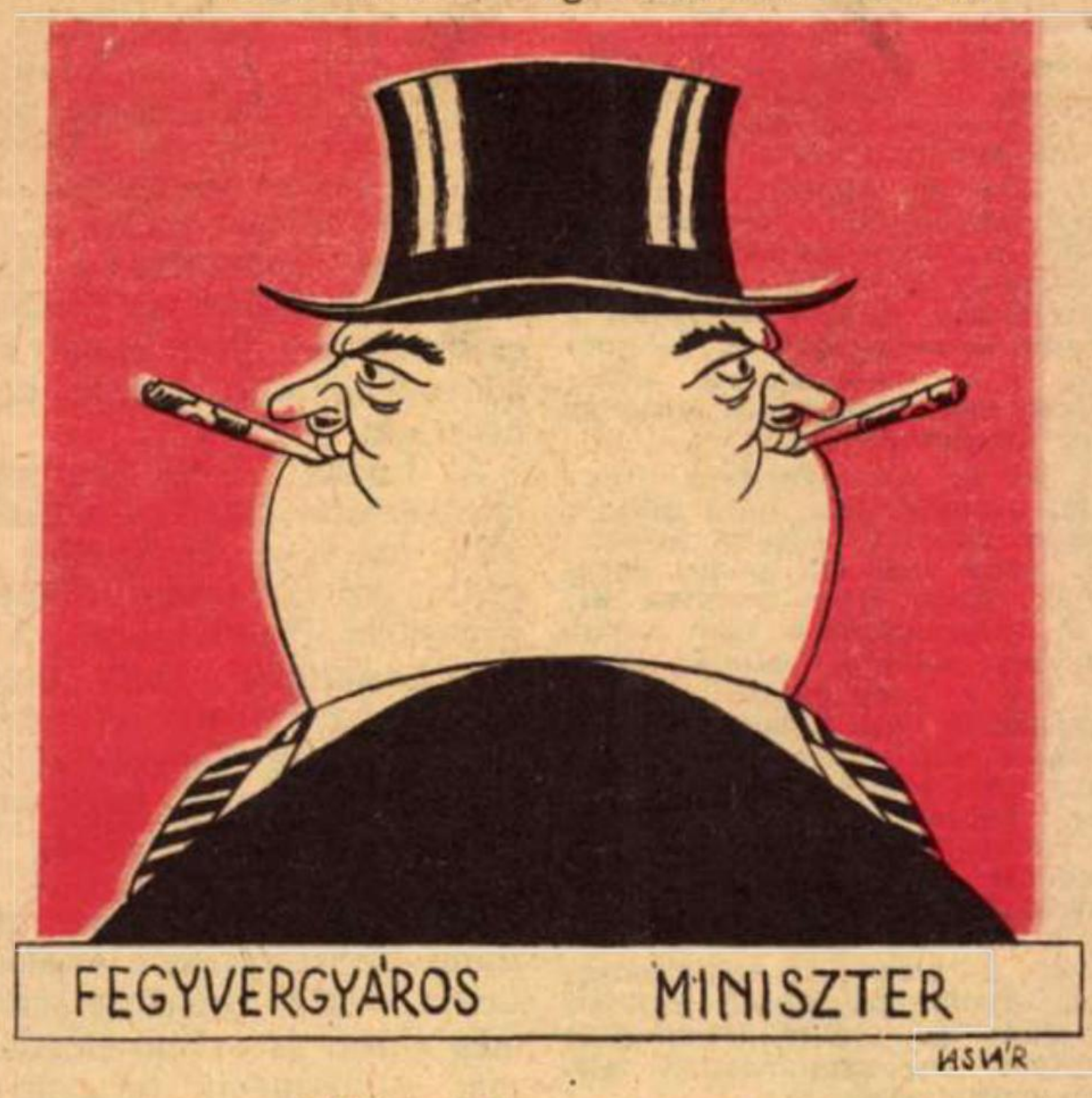

A kétarcú Janus egy arca.

Egy tanácselnök hibái

„Nem kevesebb kárt okoznak saját hibáink, melyek nemcsak a termelésben, de állami életünkben is elég gyakran jelentkeznek."

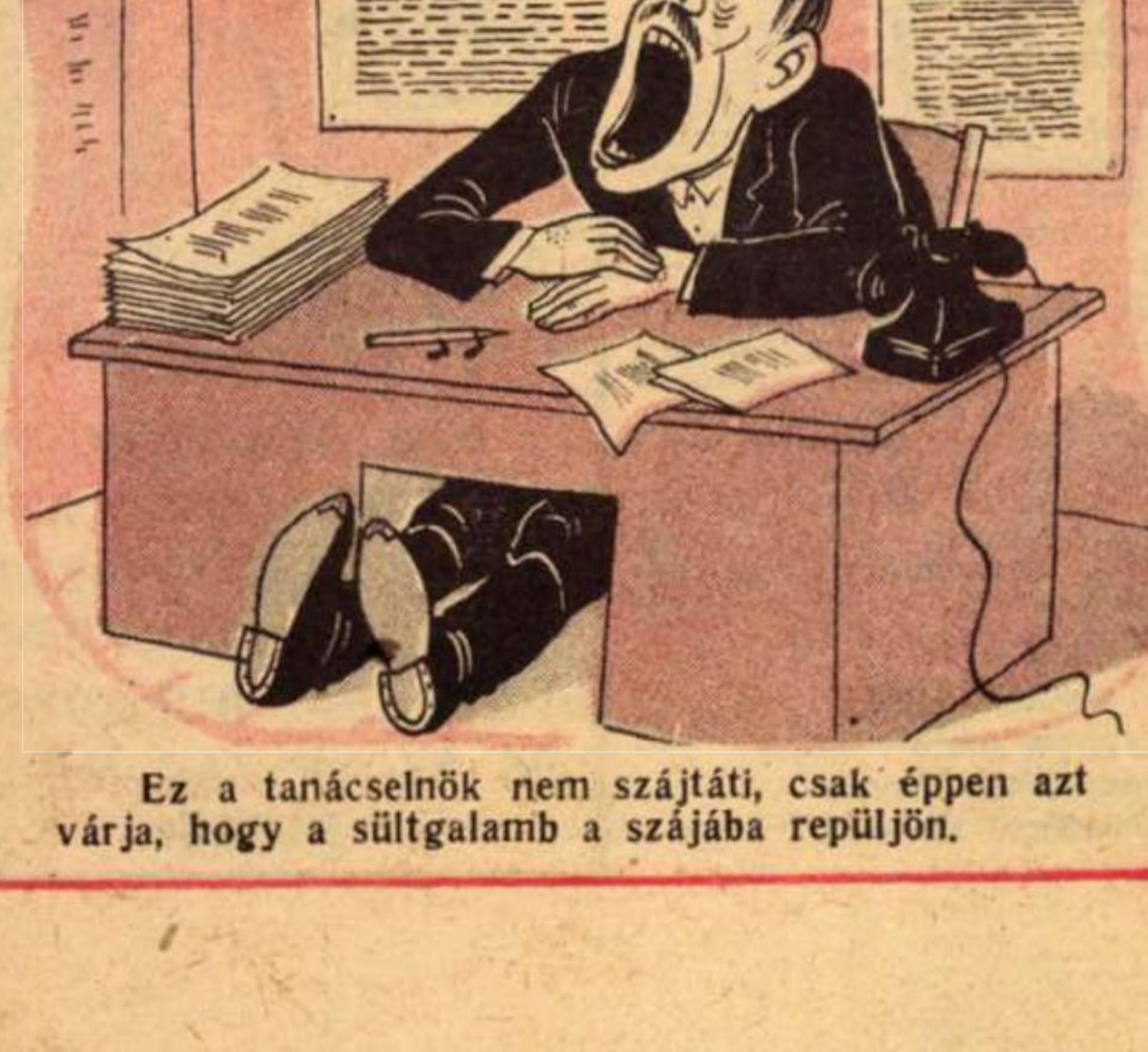

Ez a tanácselnök nem szájtáti, csak éppen azt várja, hogy a sültgalamb a szájába repüljön.

Egy amerikai hadianyaggyáros a sok közül

avagy az érem másik oldala

„Az elnök beszédében ... nagyobb nyomaték kedvéért felsorolta, hogy egy-egy ilyen gyilkoló eszközből mi mindent lehetne a polgári lakosság számára készíteni."

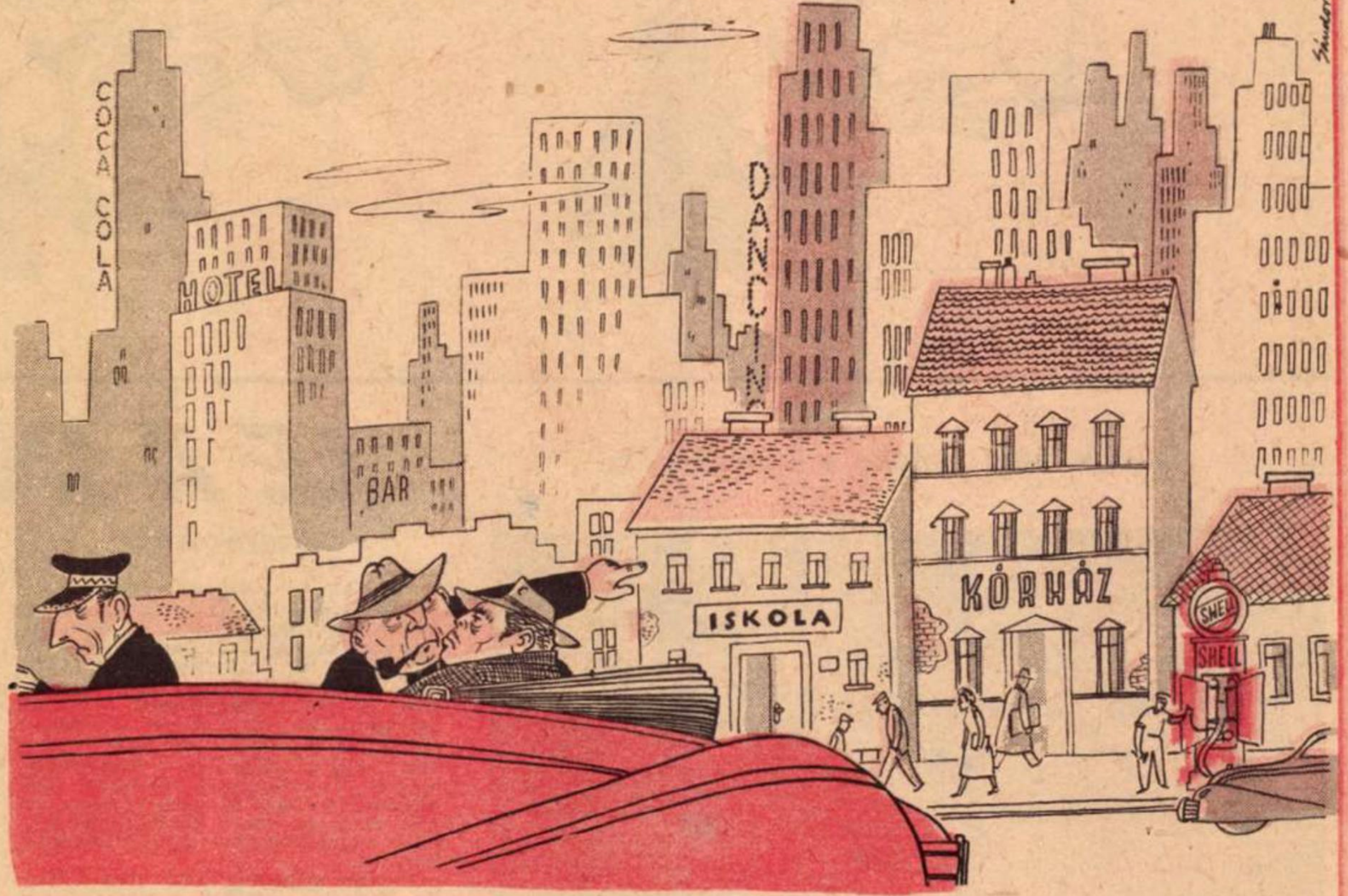

— Iskola ... Kórház ... Mennyi szép bombázógépet, vagy harckocsit lehetne építeni abból a pénzből, amit ilyesmire pazarolnak!

Növekedett állatállományunk

„Most, miután a nehéz tél elmúlt, megállapithatjuk, hogy állatállományunk az aszály dacára nagyobb, mint tavaly ilyenkor volt."

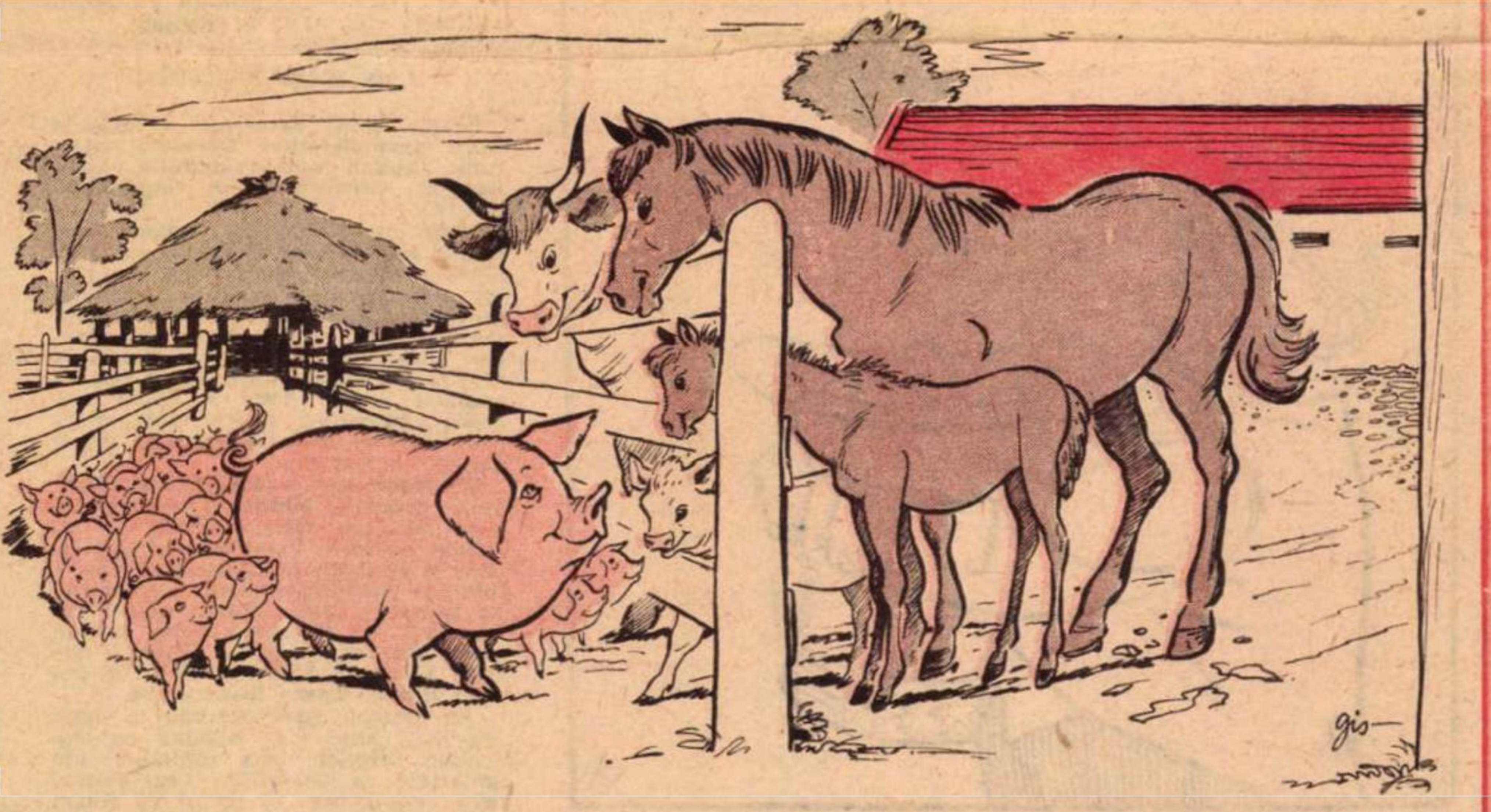

— Ha magát nézi az ember Röfike, nem is hinné, hogy aszályos, rossz esztendő volt ...

„A selejt sok helyen még mindig megengedhetetlenül magas"

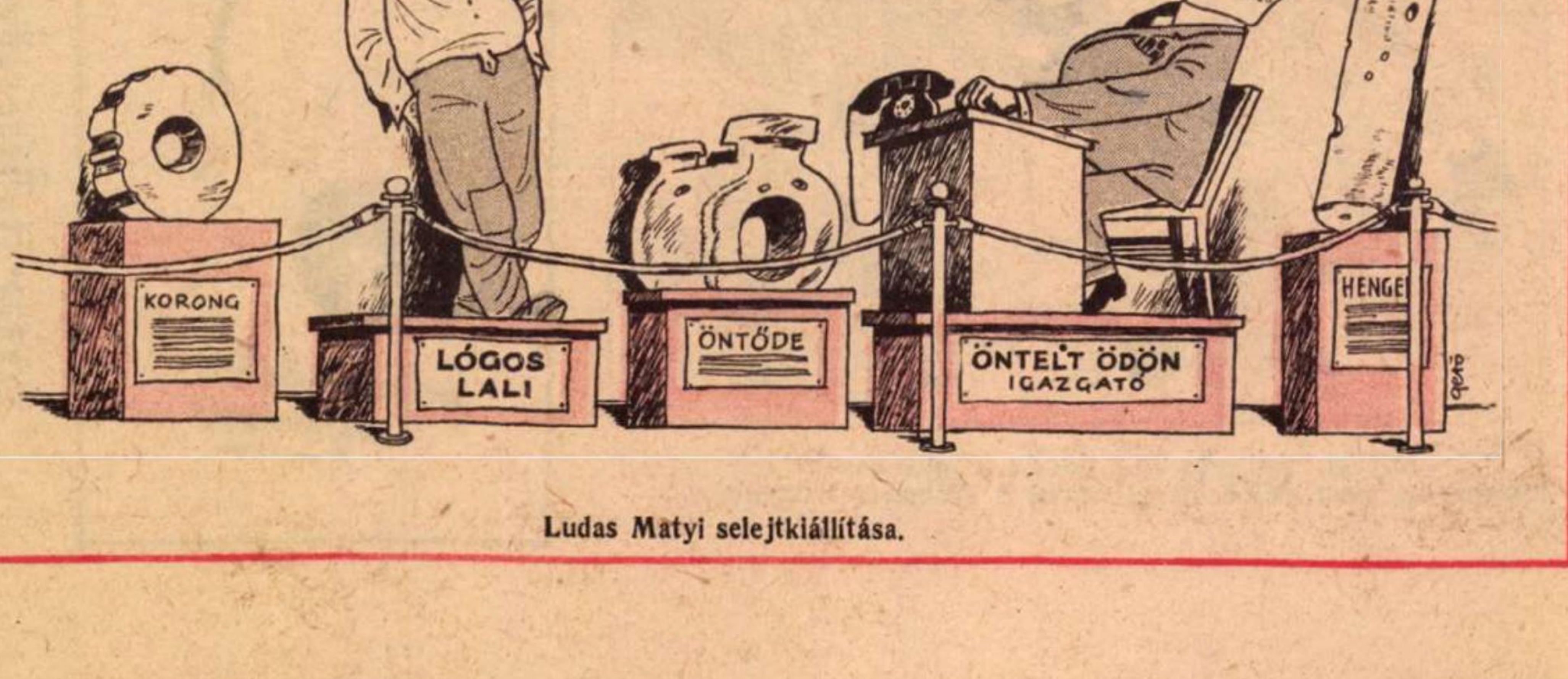

Ludas Matyi selejtkiállítása.

ÖRÖK SZERELEM

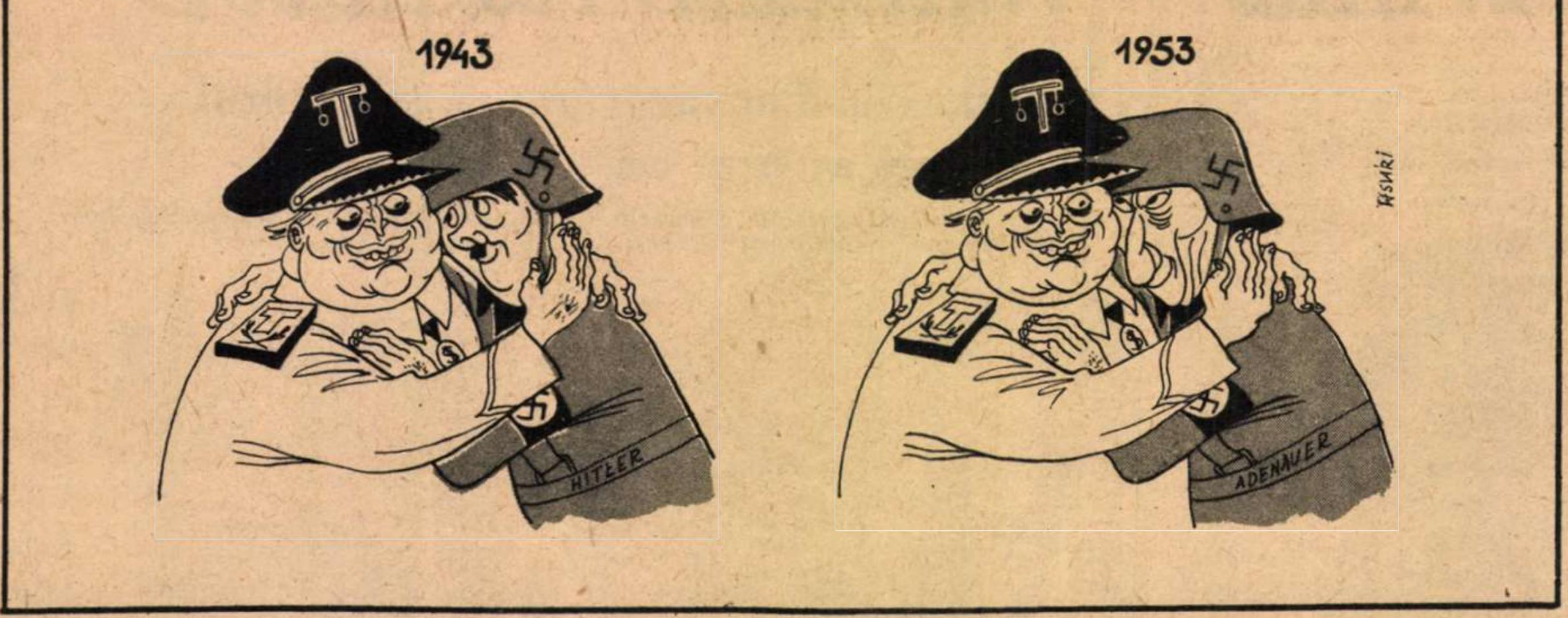

Tájékozott múzeumlátogató

(Egy újsághír nyomán.)

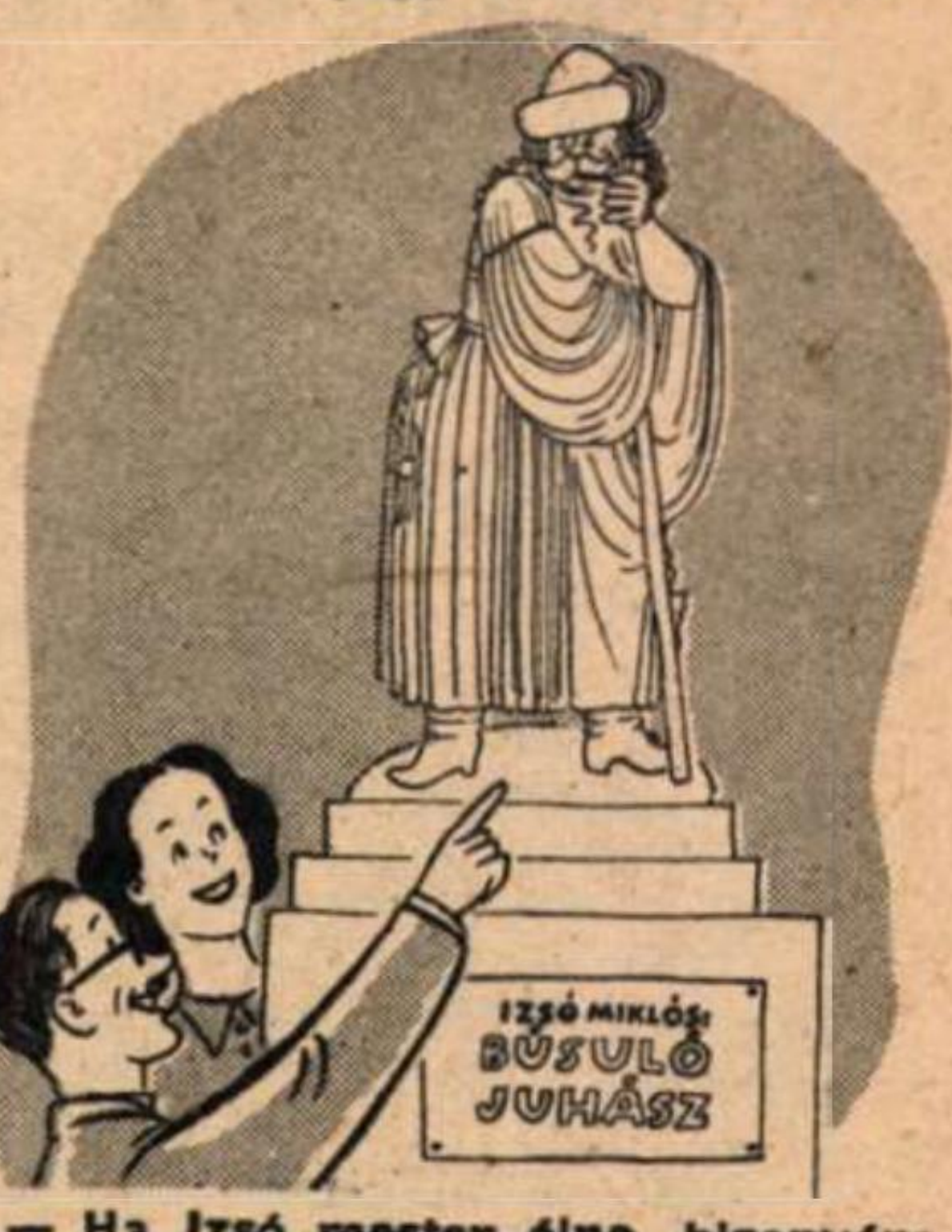

— Ha Izsó mester élne, bizonyára Kabára menne ilyen szobrokhoz modellt keresni.

— Miért?

— Mert ott búsúlnak a juhászok a legjobban. Nem kapnak fizetést már hónapok óta, mert a pénzt a Tanács más célra használta fel . . .

Akinek nem érdeke a koreai béke

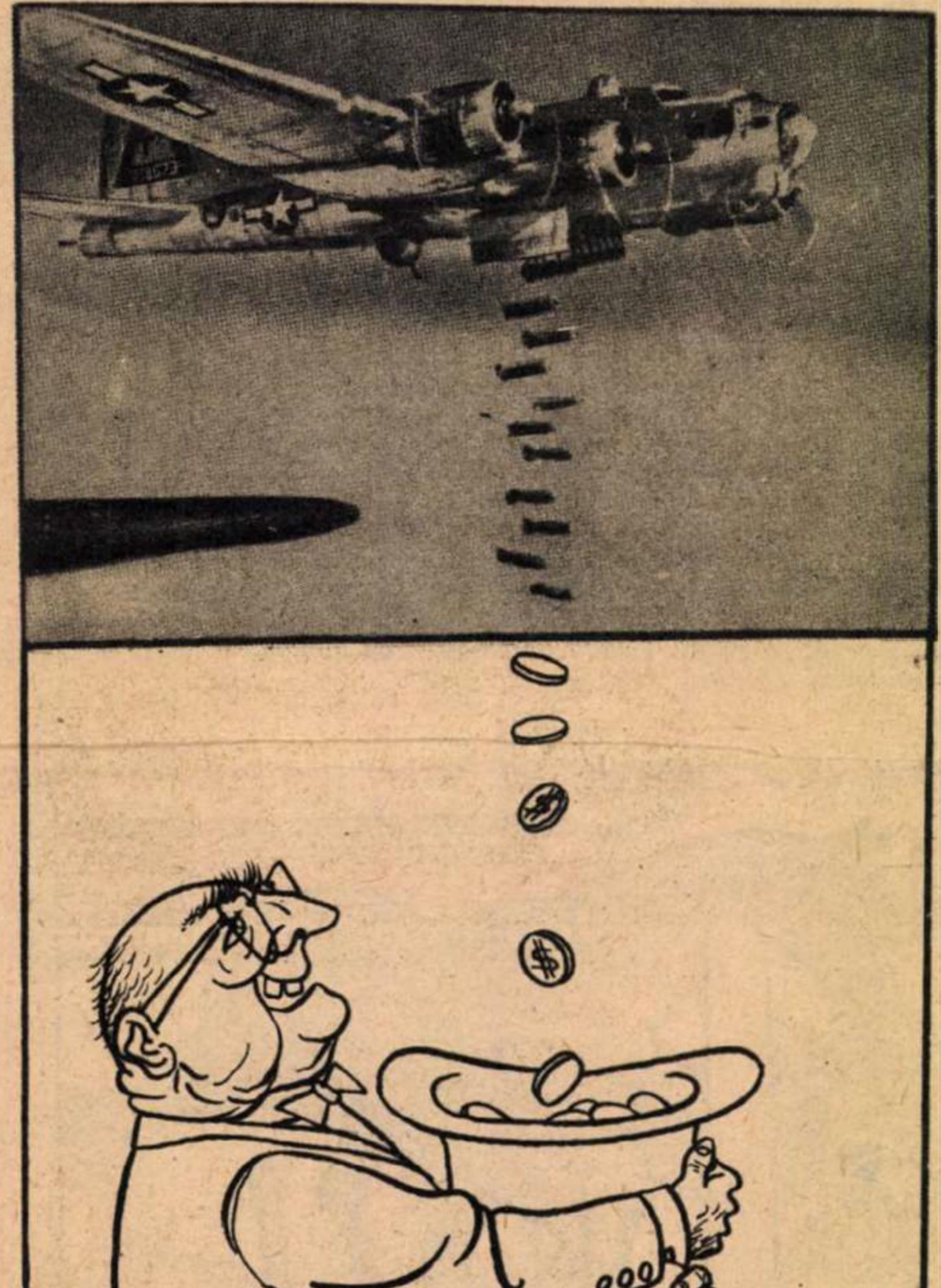

* * *

Gyurika a sarkára áll

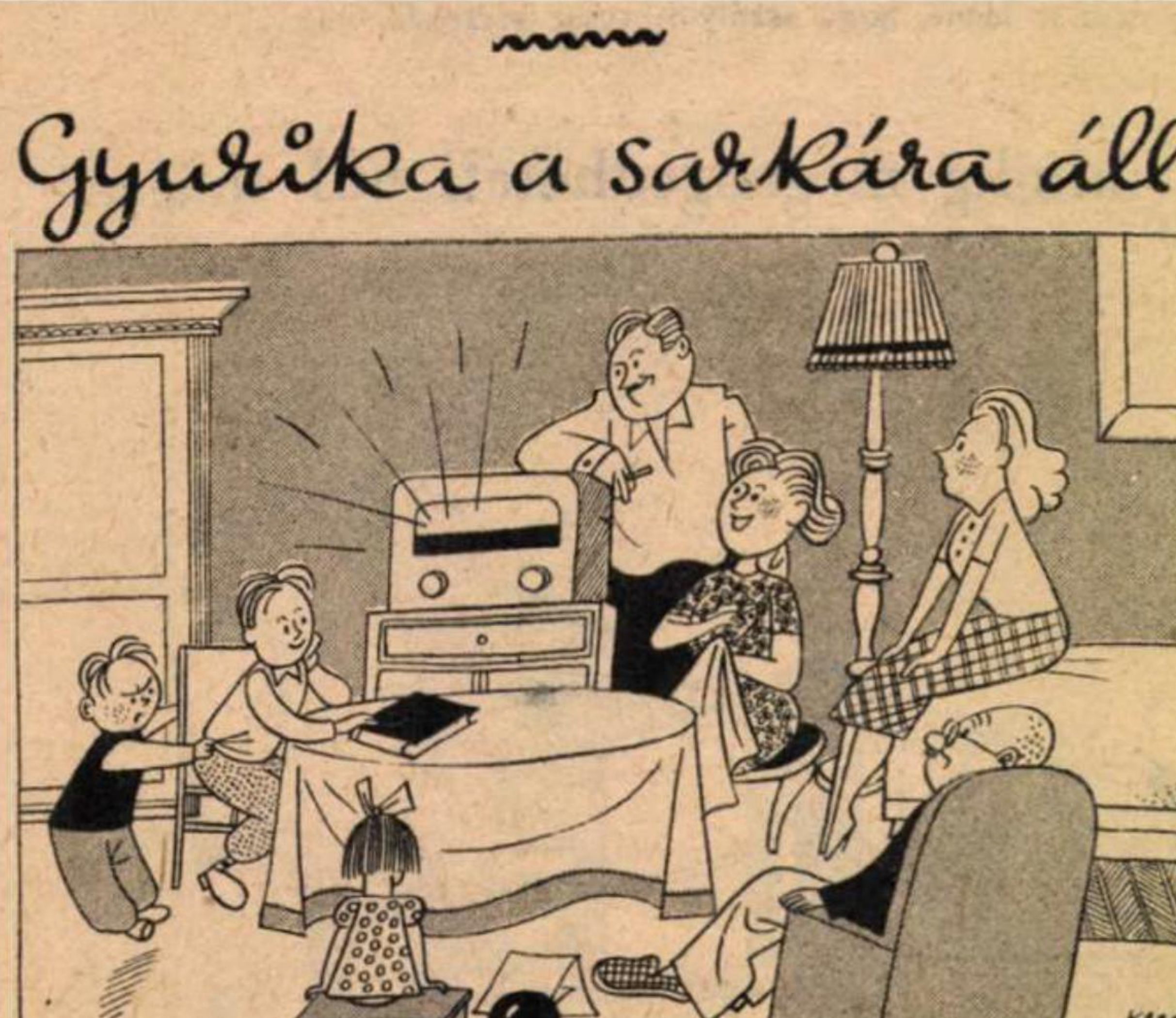

— Állj fel Pisti! nem elég, hogy a magyar-osztrák mérkőzésről kiszorultam, most még a magyar-olaszt is állóhelyről hallgassam?!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Világrekord!

Táviratot küldtem Földeákról Ásotthalomra. Húgomat értesitettem családi gyászesetünkről. A földeáki postahivatal április 27-én 10 óra 12-kor vette fel a táviratot. Az ásotthalmi postahivatal ugyanaznap délután 13 órakor kapta meg. A keletbélyegzőn 14 óra szerepel. Az ásotthalmi postahivatal helyisége a címzettől, aki az állami gazdaság irodahelyiségében dolgozik, mindössze 300 méternyire van. A gazdaságnak is van telefonja. Úgy a postahivatalnak, mint a gazdaságnak is van kézbesítője.

Húgom mégsem kapta meg a fontos táviratot. Amikor a címzett egy héttel később, május 4-én pénzt akart feladni a postahivatalban, érdeklődött, hogy érkezett-e címére távirat. „Igen! Érkezett!“ — hangzott a válasz s átadták a táviratot. Nem szóltak egy szót sem, úgy tettek, mint akik jól végezték dolgukat. Úgy látszik, a Ludasnak kell felébreszteni az ásotthalmi postahivatalt mély álmából, hogy a jövőben gyorsabban kézbesitsék ki a táviratot.

Vizhányó Imre
Izsáki-úti áll. gazd.
Földeák

Dömös füsttel

Május 3-án, vasárnap a Kossuth nevű személyhajón Dömösre utaztunk. Abban reménykedtünk, hogy nagyon kellemes napot fogunk eltölteni.

Nem így történt. A reggel 8-kor induló hajó a megérkezésig, negyedkettőig, szünet nélkül ontotta a füstöt, a kormot az utasokra. Ruhánk, sőt még élelmünk is kormos lett. Mintha nem hajón, hanem kéménybe utaztunk volna. Érdeklődtünk a hajó tisztjeinél, akik azt a felvilágositást adták, hogy a hajón alacsony kéménnyel kisérleteztek, mely nem vált be. Ezért kormozott olyan nagyon a kémény.

Dömösön sem élvezhettük a kirándulás örömeit. Mindenki vendéglátóipari helyiség után kutatott, de Dömösön egyetlen ilyen helyiség sincs. Csak a Kossuth Lajos-utcában van a földművesszövetkezetnek italboltja. Ez azonban csak délután négy órakor nyilt, így még egy pohár szódavizet sem kaphattunk. Éhesen tértünk vissza a hajóra, amely öt óra után indult vissza Budapestre.

Az utasok megrohanták a hajó éttermét, ahol két tojásból és legfeljebb négy-öt deka sonkából álló omlettért az Utasellátó kezelésében lévő étteremben 14 forint 95 fillért kértek, amely sehogy sem áll arányban az elfogyasztott étel mennyiségével.

Tekintettel arra, hogy ezt a gyönyörű dunai utat a most kezdődő tavaszi-nyári-őszi évadban nagyon sokan szeretnék megtenni, helyes lenne, ha a füst, a dömösi étkezés és az Utasellátó árai ügyében intézkedés történne.

Szende László igazgató
Budapest, VIII., Népszínház-u. 19.

1951-ben kezdődött . . .

1951. XI. 20.: Vállalatunk, a bácsmegyei Mezőker kiutalási kérelmet nyujtott be a kecskeméti Városi Tanács illetékes osztályára. A vállalat megfelelő átvevő- és telephelyet kért.

1951. XII. 6.: A Városi Tanács elismerte a kérelem jogosságát. December 6-án „előkészítő értekezletet“ tartottak. Ezen résztvett az Állati-Fehérje Vállalat, amely az általunk kért telep egyrészét és a Baromfi Begyűjtő és Szállítási Vállalat, amely a telep másik részét tartotta megszállva, — a szakma minden illatával, de kétség nélkül jogosan.

Az értekezleten jegyzőkönyvet készitettek, mely szerint az érdekelt felek jogosnak találták kérelmünket és azt pártolólag a Közelbizhez terjesztették fel. A Közelbiz nyomban kivizsgálta az ügyet.

1952. III. 14.: A Közelbiz véghatározatot adott ki, amelynek az volt a lényege, hogy Kecskemét, Rákóczi-város 15. sz. alatti telepet a Mezőker vállalatnak ítélték. Erről az Állati-Fehérje és Baromfi Begyűjtő és Szállítási Vállalatot is értesitették és utasították a mihamarabbi kiköltözésre.

A véghatározatban az is olvasható, hogy az jogerős és semmiféle fellebbezésnek helye nincs. Örömünk azonban korai volt.

1952. IV. 25.: Mi átadtuk központi irodahelyiségünkből a Baromfinak a részükre szükséges helyiségeket és telephelyet, kihurcolkodtunk, ők beköltöztek, — és megkaptuk a kért telep egynegyedét. Jó, — gondoltuk, — ez csak előleg, addig egy kicsit összeszorulunk, amíg az egészet megkaphatjuk.

1952. VI. 5.: Az Állati-Fehérje, utasítás ide, utasítás oda, még mindig a telepen csücsül. Vezetői kijelentették, hogy már ők pedig megmutatják, hogy nem mennek ki. Erre a megmutatásra nem kerülhetett sor, mert a vállalat megszűnt, így a telep újabb „egyötöde“ szabaddá vált. Örömünk azonban ismét korai volt. A Baromfi ugyanis nem akart kiköltözni. Bocsánat, helyesbítünk, akart, de nem tudott kiköltözni, mert a nagykőrösi Rákóczi-utca 39—41. sz. alatti helyiségben, melyet részére a Közelbiz kiutalt, gépállomás van és bizony, a gépállomás nagyon távoltartja magát minden költözködési szándéktól. Megindult a jelentések sorozata írásban, telefonon, személyesen . . .

1952. VII. 9.: Újabb értekezlet a Közelbiznél. Most már az érdekelteken kívül a Begyűjtési, a Belkereskedelmi és a Földművelésügyi Minisztérium képviselői is jelen voltak.

Eredmény: a Közelbiz fenntartotta eredeti véghatározatát és biztosította a nagykőrösi gépállomás átköltöztetését, újólag utasította a Baromfit, hogy költözzön ki.

1952. X. 8. A Baromfi kijelentette, hogy a kecskeméti Útfenntartó telephelye nagyon tetszik neki és kiköltözik, de csak akkor, ha azt kapja, mert az számukra alkalmasabb.

1953. I. 9.: Most a Megyei Tanács hívott össze értekezletet. Az Útfenntartó kijelentette, hogy kimegy a telepről, ha a Közlekedésügyi Minisztérium hozzájárul.

1953. I. 19.: Tárcaközi értekezlet a Közelbiznél. Az értekezlet utasította a kecskeméti Tanácsot, hogy az Útfenntartó részére megfelelő helyet biztositson. Helyszini szemle következett.

1953. IV. 8.: Újabb helyszini kiszállás, újabb tárgyalás. Eredmény semmi. Még ma sincs telephelyünk. Pedig itt a gyümölcsidény, a mi feladatunk a gondosan csomagolt zöldség és gyümölcs szállítása a dolgozók részére és mi nagyon szeretnénk eleget tenni azoknak a feladatoknak, amelyeket dolgozó népünk ellátása tőlünk megkíván és jogosan elvár.

Benke József,
begyűjtési osztályvezető
Bácskiskun megyei
Mezőker Vállalat

Mégegyszer az Épületgépjavító!

„Le a bürokráciával!“ rovatunkban közöltük az Épületgépjavító Vállalat műszaki dolgozóinak panaszos levelét, amelyben sérelmezték, hogy befejezés előtt álló új irodaépületük munkálatait abbahagyták és továbbra is csőbarakkban kell dolgozniuk. A barakk — írták — téglapadlós, rácsos ablakait nem lehet kinyitni és ha eső van, a rozoga tetőn át befolyik a víz.

A közlemény megjelenése után két héttel a Ludas Matyi munkatársa látogatást tett a Soroksári-úti vállalatnál, hogy megtudja: történt-e valami intézkedés a 95%-ban kész irodaépület befejezésére, hogy végre rendes munkahelyen dolgozhassék a műszaki osztály.

Nem történt. Megtekintettük az „irodahelyiséget“, amely a gyár egyik szárnyának építése idején anyagraktár és az építésvezető ideiglenes irodahelyisége volt. Megállapítottuk, hogy a csőbarakk kőpadlója sokkal alacsonyabb a gyárterület szintjénél. Ez az oka annak, hogy az irodahelyiség állandóan nedves, s ezáltal az iratok és a csőbarakkban lévő üzemi könyvtár könyvei vizesek, részben pedig penészesek.

A Ludas Matyi szerkesztősége érintkezésbe lépett a vállalat felsőbb szervével és felettes hatóságával, az Építésügyi Minisztérium gépesítési főosztályával. A trösztnél megtudtuk, hogy napirenden tartják az irodaépület befejezésének ügyét és többször kérték a minisztériumot arra, hogy tegye lehetővé az építési költség kiutalását.

Mekis László elvtárs minisztériumi főosztályvezető kijelentette a Ludas Matyi munkatársának, hogy még ebben az évben, előreláthatóan már a harmadik tervnegyedévben biztosítják az építkezési költséget.

•

A közlemény megjelenése óta az Épületgépjavító élüzem lett. Már ezért is megérdemelnék, hogy mielőbb szép új irodahelyiséghez jusson a műszaki osztály.

TOTÓ
minden héten nyerhet!

LJUBITEL
az új szovjet
FÉNYKÉPEZŐGÉP
ÉLESSÉGBEÁLLÍTÁSSAL
6x6 NAGYSÁG
FÉNYERŐ 1:4.5
Ft. 550.-

2 DRB. SZINSZŰRŐVEL,
VÁLLSZÍJJAL ÉS
EXPONÁLÓZSINÓRRAL
KAPHATÓ AZ OFOTÉRT
BOLTOKBAN BUDAPESTEN,
ÉS AZ ORSZÁG MINDEN
RÉSZÉN.

MÁJUS 17

— Holnap május tizenhetedike! — mondta Hajdú a feleségének lefekvés előtt. — Hányra állítsam be a vekkert?

Zsuzsika, a hitvestárs aggódva felelt:

— Hétkor kezdődik a szavazás! Életemben holnap szavazok először, éppen ezért elsőnek akarok szavazni a körzetben.

— Jó, jó, tehát hányra állitsam be az órát?

— Ötre! Hatra ott vagyunk a szavazókörzetnél és mi leszünk az elsők!

Hajnali öt óra tájban az asszony felriadt:

— Jaj, mennyi az idő? — Ránézett a vekkerre. — Négy óra volna még csak? Az nem lehet! Hiszen odakinn már olyan világos van...

Hiába mondta a férj, hogy odakinn még korán van, az asszony kiugrott az ágyból, ment reggelit csinálni és közben kinézett az ablakon, hogy megnézze, mi van az utcán. A járókelőkről ugyanis úgy-ahogy rendszerint megtudta állapitani az időt. De most egy fia járókelőt se látott, csak egy tűzoltó-zenekart, amelyik éppen akkor fordult be a sarkon. De vajjon mennyi lehet az idő, ha tűzoltó-zenekar fordul be a sarkon? — töprengett magában.

Férjét kikergette az ágyból, noszogatta, hogy öltözködjék már. Hatra kinn voltak az utcán. Senkivel sem találkoztak.

— Ilyenkor még a kutya se jár idekinn! — mondta morc hangon a férje.

— Ne morogj! — felelte az asszony és nevetve oldalba lökte a férjét. — Az a fontos, hogy én fogok először szavazni a körzetben.

Az egyik mellékutcában majdnem összeütköztek Mohos bácsival, aki akkor kocogott ki az egyik kapu alól.

— Hova mentek gyerekek? — kérdezte a fiatalokat. Mohos bácsi ugyanabban a gyárban dolgozott, ahol Hajdúék, és mindketten az ő keze alól kerültek ki, tőle tanulták meg az esztergályos szakmát.

— Hová mehetnénk május tizenhetedikén reggel? — felelte az asszony.

— Menjünk együtt! — ajánlotta Mohos bácsi.

De Hajdúné hirtelen még szorosabban belekarolt a férjébe és zavartan igy szólt:

— Mohos bácsi, mi sietünk, nekünk még előbb el kell mennünk valahova, tetszik tudni azért, mert...

— Hova? — kérdezte csodálkozva Hajdú.

Az asszony csak később válaszolt, amikor már messze voltak Mohos bácsitól.

— Mondtam, hogy én akarok elsőnek szavazni. És, ha Mohos bácsival megyünk, még képesek őt előre engedni, mivelhogy öreg...

Futva érkeztek meg a szavazókörzethez.

Akkor már vagy száz-százötvenen álltak hosszú sorban a szavazó helyiség előtt; egy úttörő zenekar vidám polkát játszott és egy csokor fiú meg leány táncolt az úttesten.

A sorban háziak is álltak, akik csúfolódva kérdezték:

— Most kell jönni? Ti akartok elsők lenni? Nohiszen!

— Azt hittem én leszek az első... — felelte csüggedten az asszony és beálltak a sorba.

Később Mohos bácsi is megérkezett.

— Kár volt úgy futni! — mondta mosolyogva. — Ugyanis én benne vagyok a szavazatszedő-bizottságban!

M. GY.

IMPERIALISTA PANOPTIKUM

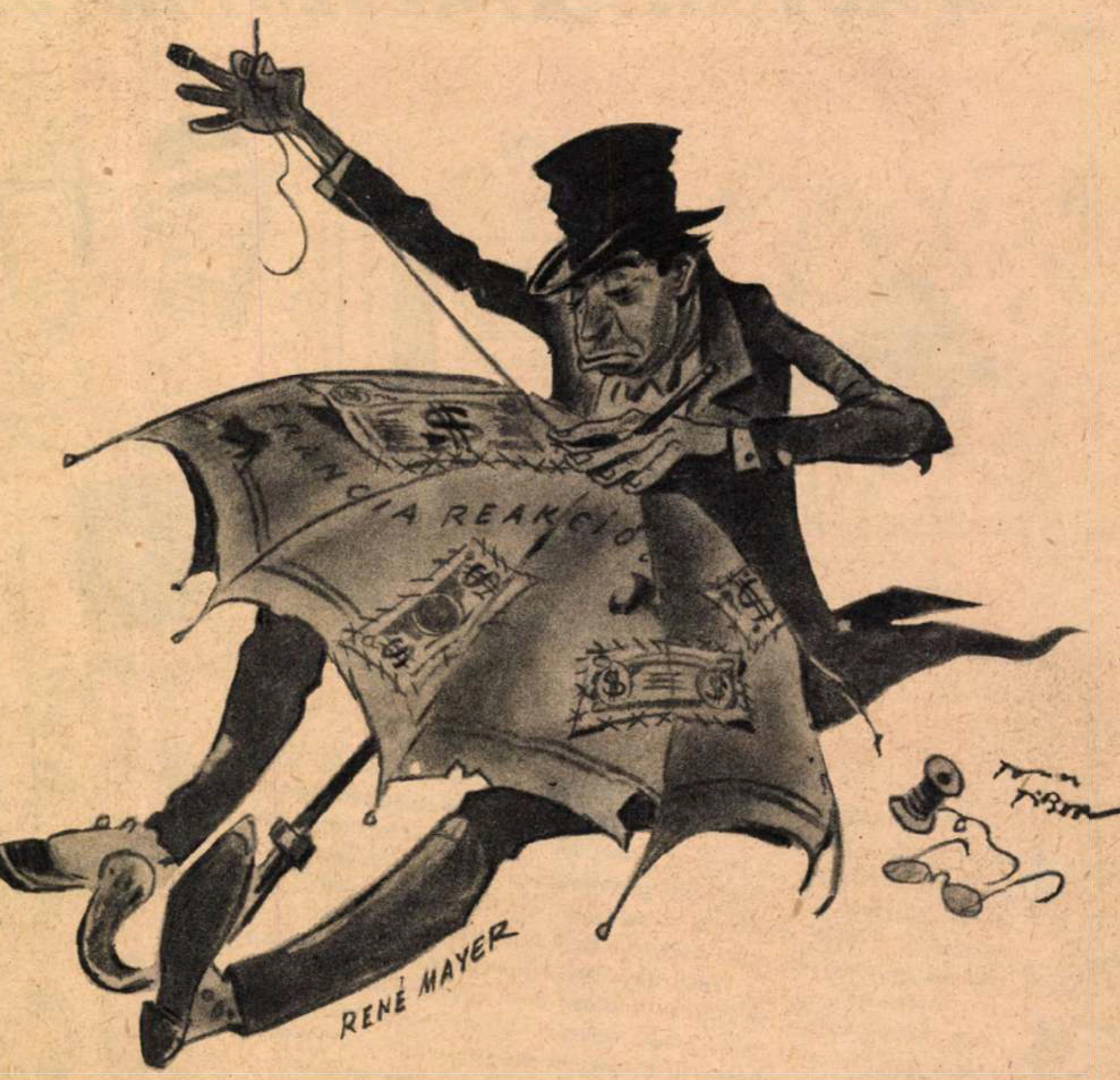

René Mayer, a parapléfoltozó.

Heti Krónika

DULLES amerikai külügyminiszter most a Középkeletet járja, de nem sok eredménnyel. Keleten még kevésbbé van keletje, mint nyugaton.

MIMMI bíboros, nápolyi érsek pásztorlevélben követeli, hogy a hívek szavazzanak a jobboldali pártokra. A gumibot mellett akcióba lép a pásztorbot is...

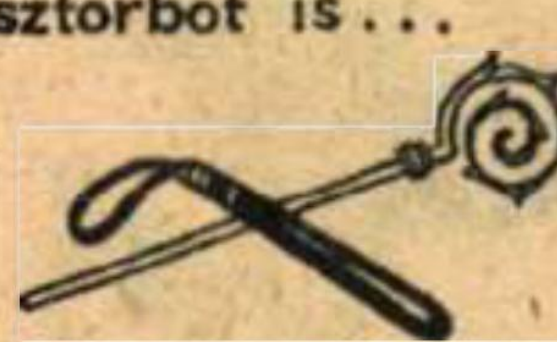

A NYUGATNÉMET zsoldoshadsereg főparancsnokainak Manteufel, Cruewel, von Schwerin és Dethleffsen volt hitlerista tábornokokat szemelték ki. Az első vezérkari tanácskozást a szórakozott Manteufel nyilván így fogja megnyitni: „Folytassuk, uraim. Hol is hagytuk abba?"

FRANCIAORSZÁGBAN felemelték a vasúti viteldíjakat. Még jó, hogy úgyse érdemes utazni, mert mindenütt csak amerikaiakat lát az ember.

WALTER LIPPMANN írja a New York Herald Tribuneban: „Az Amerika Hangja sokkal több kárt, mint hasznot jelent külföldi befolyásunk szempontjából." Milyen romlott lehet az a kacsa, ha már maguk az amerikaiak sem tudják megemészteni...

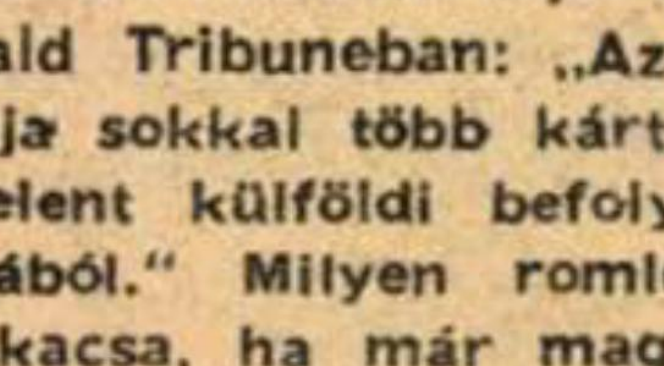

A PERSPECTIVES című francia polgári folyóirat azt írja: „Az európai hadseregről szóló megvalósíthatatlan egyezmény mindinkább dögrovásra kerül." A franciáknak csak annyi ehhez a megjegyzésük, hogy a dögrovás kifejezés túlságosan mértéktartó.

Európai hadsereg

Aki a dolgozók utolsó falatját is kiárusította

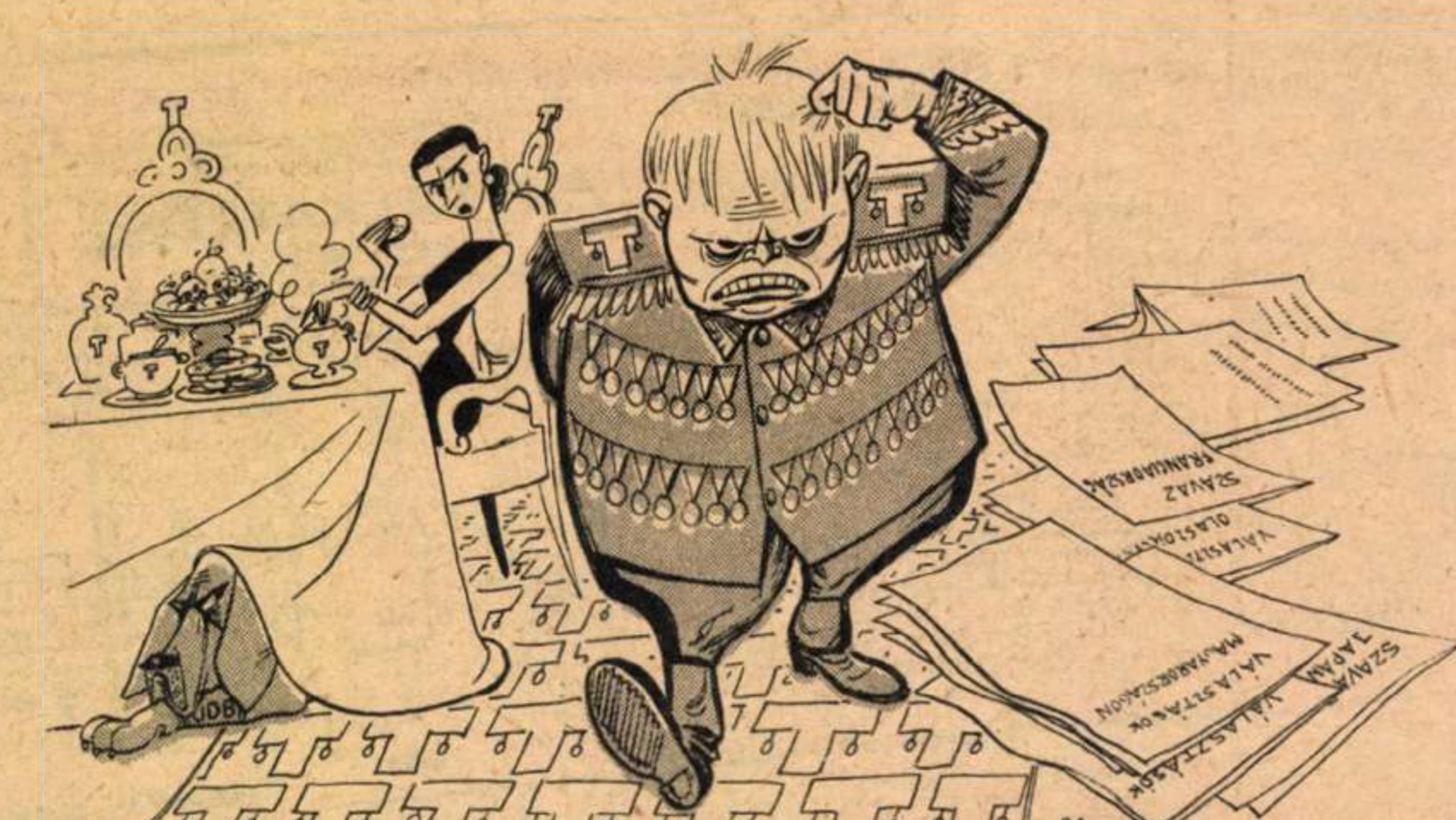

— Miért halasztottad el a választásokat aratás utánra? Hátha rossz lesz az új termés?

— Az sem baj, majd akkor jó lesz egy újabb terminus...

Amerikában iskolai végzettséghez van kötve a választójog

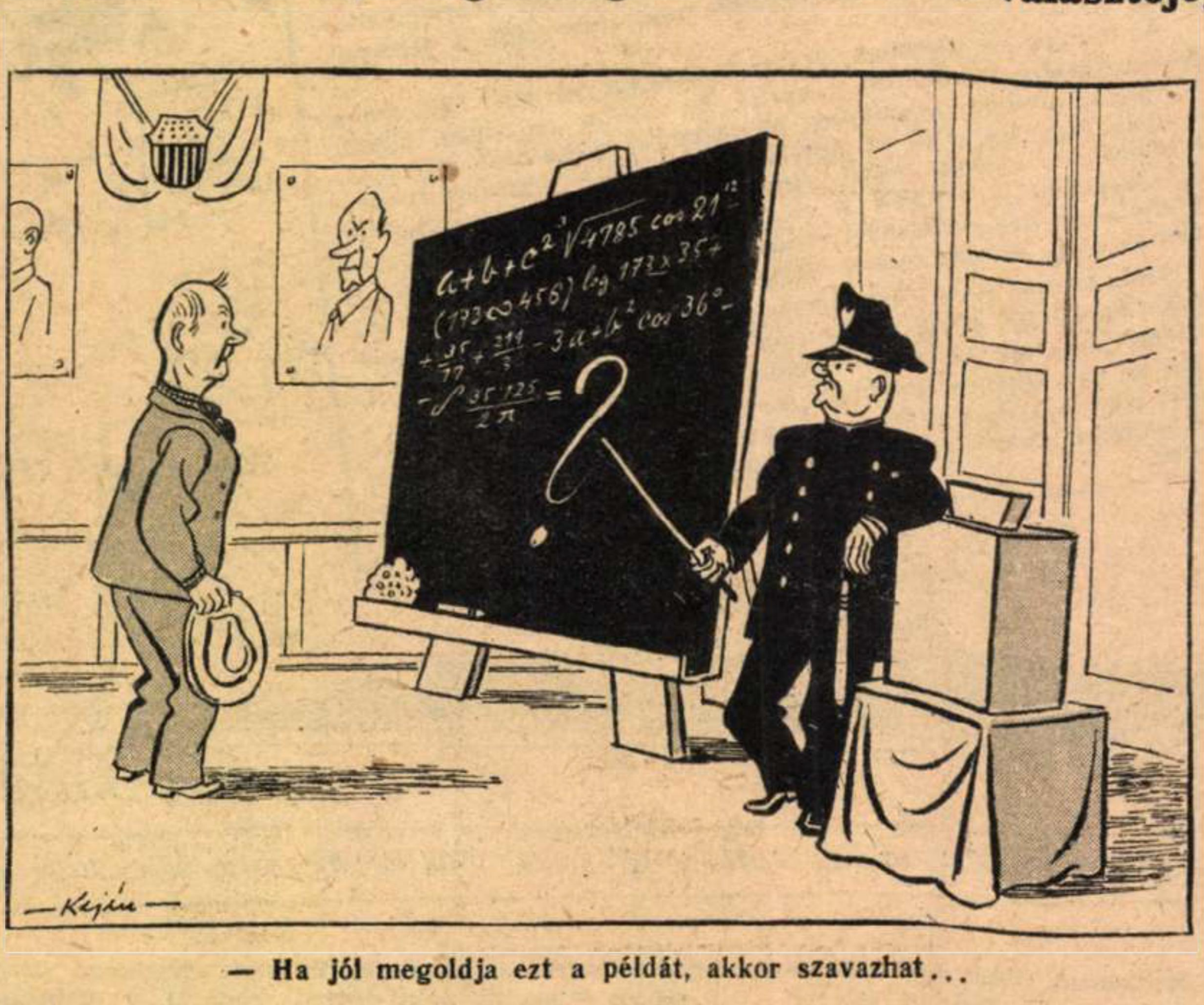
$a+b+c^2\sqrt[3]{4785}\cos 21^{12}$
$(173\infty 456)\log 173\times 35+$
$+\frac{35}{77}+\frac{211}{3}-3a+b^2\cos 36^\circ-$
$-\int\frac{35\,125}{2\pi}=$
?

— Ha jól megoldja ezt a példát, akkor szavazhat...

A JÓSNŐ

A jósnőt özvegy Makovik Józsefnének hívták és életében még nem mozdult ki a Kálvária-tér hetvenhatos szám alól. Éppen ezért, még húsz egynéhány évvel ezelőtt kiírta a kapu alá, egy kis táblára, hogy:

FATIME, A HIMZETTBŐRŰ CSODANŐ,
egyenesen Indiából,
megmond jelent, multat, jövőt.

Az akkori idők csodaváró hangulata elősegítette özvegy Makovik Fatime üzletét. Hagyma és kávézacc-szagú szoba-konyháját sokan látogatták. Lefátyolozott nők surrantak be a hátsóudvarról nyíló ajtón, hogy Fatime fellebbentse előttük a jövő fátylát. És Fatime lebbentett is. Húsz pengőért, ötven pengőért kirakta kártyáit és elárulta, hogy „egy feketeszemű férfi gondol magára, mert a szívkirály közelít a makkászhoz, és levelet fog kapni, ami kellemetlenséggel jár, mert egy szőke nő rosszat gondol magáról, de minden jóra fordul, mert egy özvegy ember maga felé fordul jó szívvel, és megcsinálja vele a szerencséjét..."

Így hadarta ezt el özvegy Fatime mindenkinek és szövegében nem is volt kockázat, hiszen a legtöbb nő életében akad feketeszemű férfi és általában szőke nő is, aki rosszat gondol róla.

Az idők szele azonban a Kálvária teret sem kerülte el és Fatime hét-nyolc évvel ezelőtt hirtelen kezdte észrevenni, hogy látogatói eltűnedeznek. Akadt még itt-ott egynéhány úriasszony, aki azt akarta tudni, merre van Nyugaton a férje, de azután ezek is elmaradtak. Hiába volt hagymaszag, kávézacc-illat, bolhászkodó feketemacska a küszöbön, nem jött senki.

A jósnő, anélkül, hogy kivetette volna magának a jövőt, rájött, hogy nincs egy vasa sem. Hosszas tanácskozást folytatott valóságos titkos belső bizalmasával, a második emelet kettőben lakó nyugalmazott seprő- és sörtenagykereskedővel, aki rögtön rátapintott a pangás okára.

— A maga szövegében lesz a baj, asszonyom — magyarázta. — Ma már nem dőlnek be a szívkirálynak, meg ilyesminek. Új, mai szöveggel kell jósolni, majd meglátja, fellendül a jósda...

Fatime gondolatokba mélyedve ment haza. Befűtött a tűzhelybe, leült a hokkedlira, s egy kettétépett liszteszacskó külső felére felírta az új szöveget, amelyet majd a „kunschaftoknak" mondani fog:

„Kegyed dolgozó. Reggel bemegy, munkaidő után hazamegy. Áthelyezés előtt áll, de ez ne nyugtalanítsa, mert új helyéről is áthelyezik. Rövidesen új életrajzot kell írnia, de nem ez lesz az utolsó. Vállalata rövidesen új helyre költözik és azután átszervezik..."

Amikor befejezte, nagyot sóhajtott. Még este kiírta a kapura az új cédulát, amelyben megtagadta nevét, himzettbőrét és Indiát és egyszerű, dolgozó jósnőnek nevezte el magát.

Azután várt. Hetekig. Hónapokig. Senki sem kereste. Naponta többször is kártyát vetett magának, míg végül megtudta, hogy a jóslásnak befellegzett s ha nem megy el dolgozni, éhenhal.

De ezt sem a kártya mondta meg neki, hanem a házmester, aki közölte, hogy két hónapi lakbérrel tartozik és ő ugyan nem jósnő, de előre látja, hogy ha nem fizet, ki fogják dobni.

VAJDA ALBERT

Ludas Matyi faliujságája az AUTÓALKATRÉSZGYÁR Számára

L
LÁTOGATÓ
L
LÁTOGATÓ

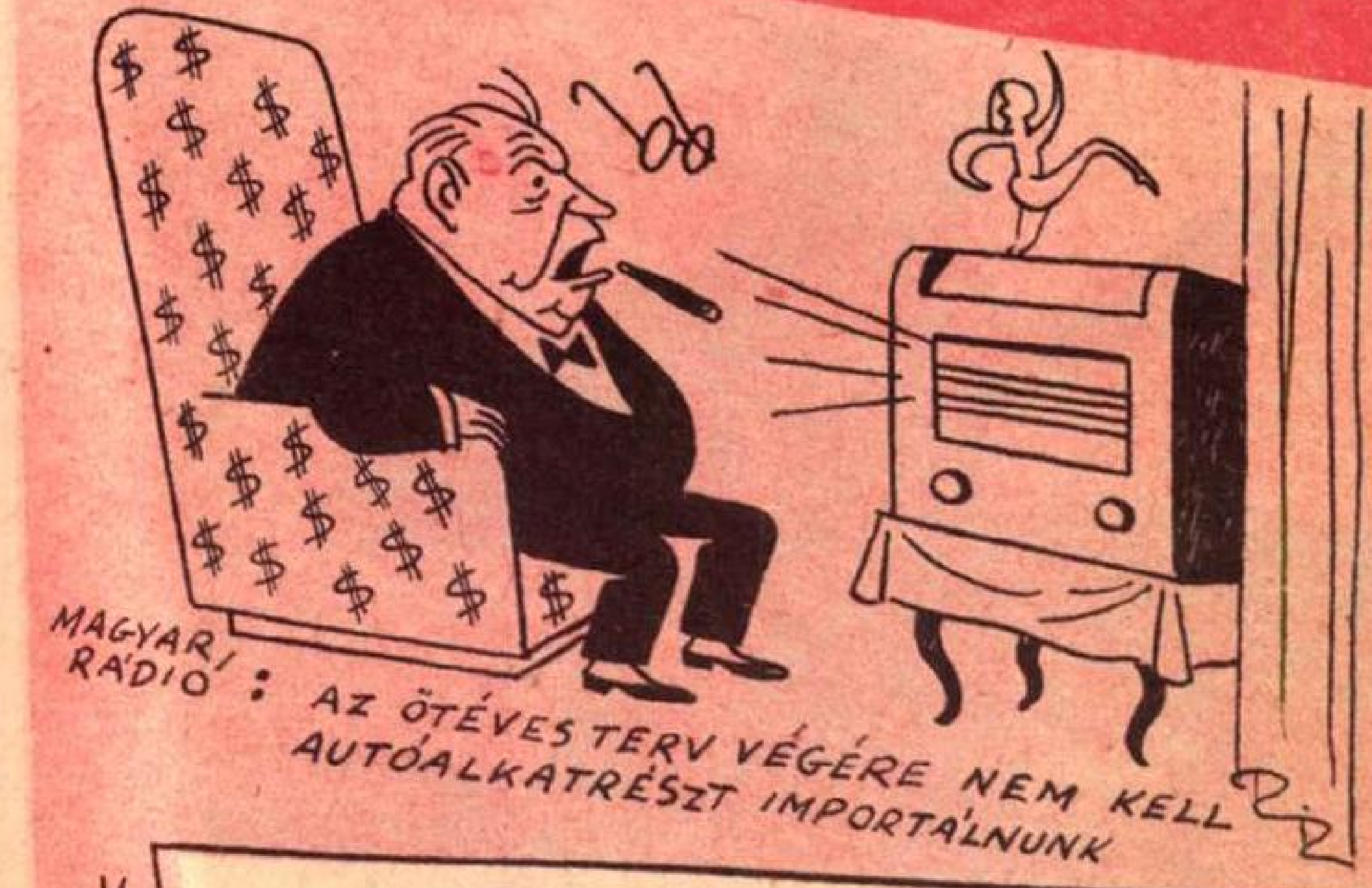
MAGYAR RÁDIÓ: AZ ÖTÉVES TERV VÉGÉRE NEM KELL AUTÓALKATRÉSZT IMPORTÁLNUNK

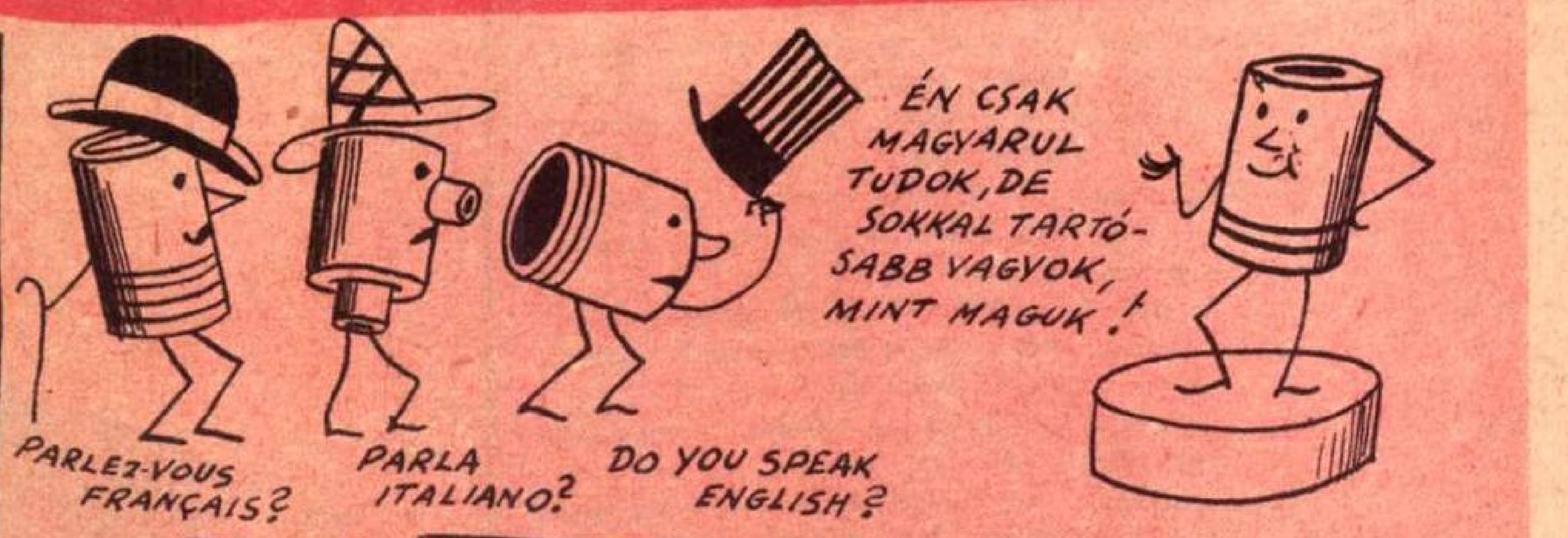
PARLEZ-VOUS FRANÇAIS?
PARLA ITALIANO?
DO YOU SPEAK ENGLISH?
ÉN CSAK MAGYARUL TUDOK, DE SOKKAL TARTÓSABB VAGYOK, MINT MAGUK!

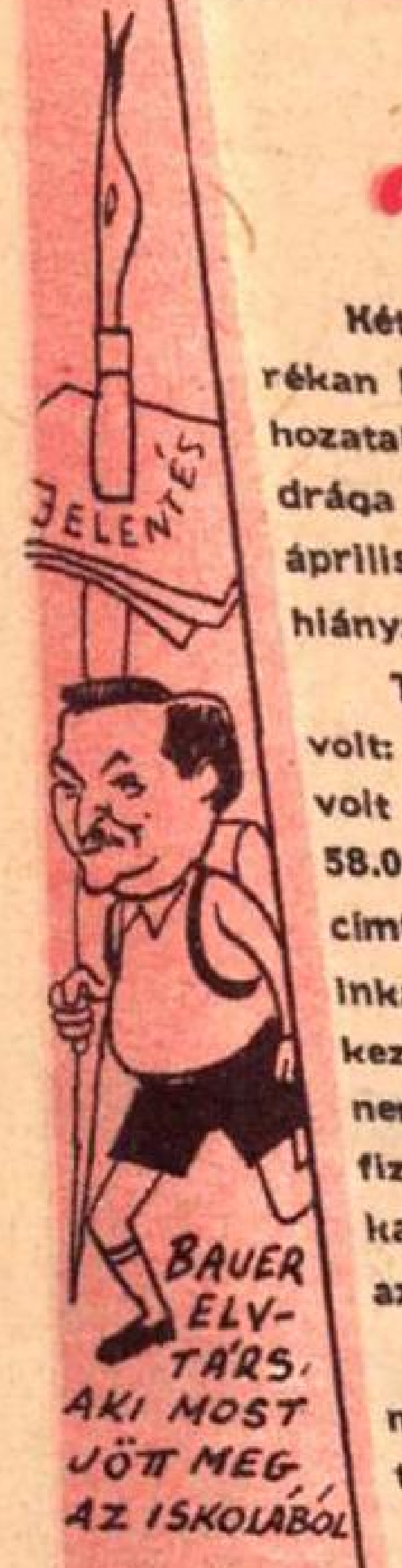
JELENTÉS
BAUER ELVTÁRS, AKI MOST JÖTT MEG AZ ISKOLÁBÓL

A mult — és a tervek

Két éve még sok külföldi autó hevert a garázsok legmélyén, nyomorékan betegen, alkatrészek hiján. Az autók tartozékainak beszerzésénél behozatalra szorultunk s a nyugati államokból alkatrészeket vásárolni bizony drága mulatság. A végső kétségbeesésükben senyvedő autókba tavaly áprilisban új életet öntött az a boldogitó hir, hogy gyár alakul, amely hiányzó tagjaikat kipótolja, meggyógyitja a fájó sebeket.

Terven felül új gyár épült Cinkotán. Augusztusban már cimtáblája is volt: „Autóalkatrészgyár". De a cimtáblán kivül egyelőre egyebe még nem volt a gyárnak, — s, hogy mégis legyen, az Autókereskedelmi Vállalat 58.000.000! — nem tévedés, — ötvennyolcmillió forint értékben rendelt a cimtáblától alkatrészeket. A tábla rá se hederitett a megrendelésre, annál inkább Garaba igazgató és Windegg főmérnök, akik lázasan tanakodni kezdtek, hányszáz évig kell élniük és dolgozniuk, hogy a megrendelés nemteljesitése esetén — amire minden remény megvolt — a kötbért kifizethessék. Aztán rendeződött az ügy, a gyár szeptemberben gépeket is kapott és a termelés az idén januárban megindult. És hogy jól indult, azt a 109,9 százalékos első negyedévi tervteljesités mutatja.

Új gyár született, amely hamar kibújt a pólyából, de egyelőre gyermek még. Ötéves tervünk végén éri el kamaszkorát és a második ötéves tervben lesz csak felnőtté.

Az igazgató, a főmérnök és minden dolgozó édes gyermekeként szereti az üzemet, hiszen végig izgulták születését, dolgozni akarnak érte, hogy nőjön és betöltse feladatát. Feladat pedig akad bőven.

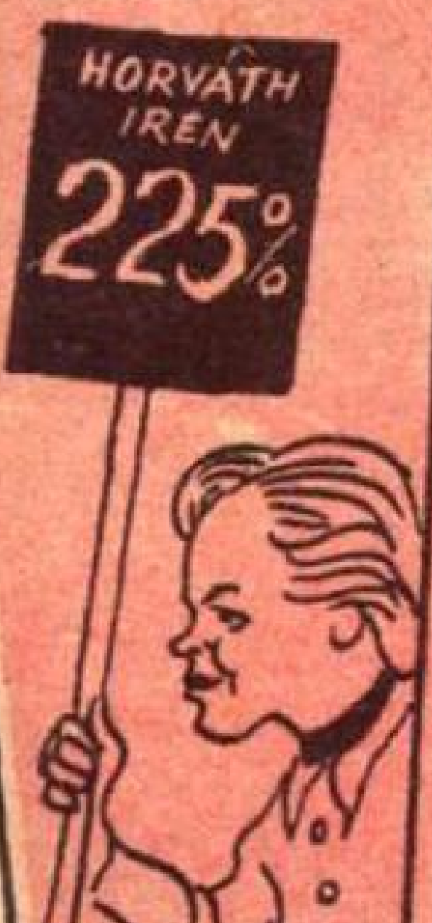
HORVÁTH IRÉN
225%

Gyár — árnyék nélkül

Régi mondás, hogy úgy követnek a hibáid, ahogy az árnyékod. Az Autóalkatrészgyár harcot inditott minden ellen, ami régi és minden ellen, ami hiba. A harc közben a régi mondás elévült. A gyár hatalmas munkacsarnokában nincs árnyék. Úgy épitették az ablakokat, hogy mindenhonnan fény ömlik be, megvilágitva a legelduqottabb sarkot is. De a hibák elleni harc már keményebb dió. Vidáman, bizalommal indultunk el, hogy megnézzük, mekkorák az eredmények és hol lapúlnak a hibák. Örömmel tapasztaltuk, hogy a gyár dolgozóinak jóval több, mint a fele nő és köztük olyan kiváló is van, mint Horváth Irén marós, aki 225 százalékot teljesit. Ujra fellelkesedtünk, amikor arról hallottunk, hogy Regász elvtárs termelési felelős mennyire szívén viseli a versenynyilvánosságot, de aztán sokat levont lelkesedésünkből az a tény, hogy az újítások bizony hosszú ideig hevernek az újítási felelős íróasztalában. Ismét büszkeség töltött el bennünket, amikor Hajszki Károlyról és az egész Szabadság-brigád jó munkájáról hallottunk, de újra meghökkentünk, mikor kiderült, hogy Keresztesi elvtárs a szabadságideje alatt zsebében hatvankét munkalapot hordott, ami hatvankét alkatrészt akadályozott meg abban, hogy elkészülés után azonnal teljesitse kötelességét valamelyik autóban. De a fiatal üzem eredményei messze túlszárnyalták már a hibákat, s ha így nőnek az eredmények tovább, a gyár rövidesen betölti feladatát.

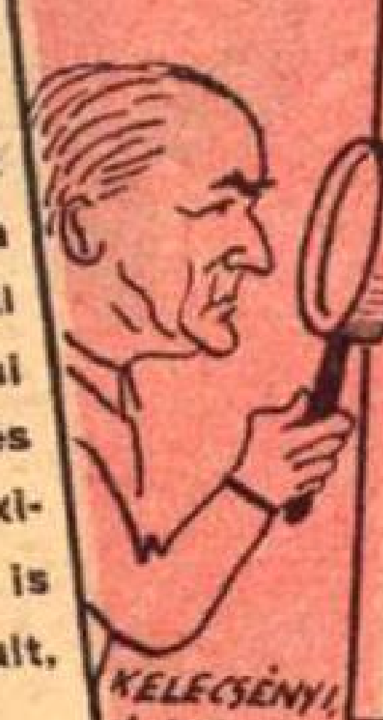
KELECSÉNYI, A MEOS

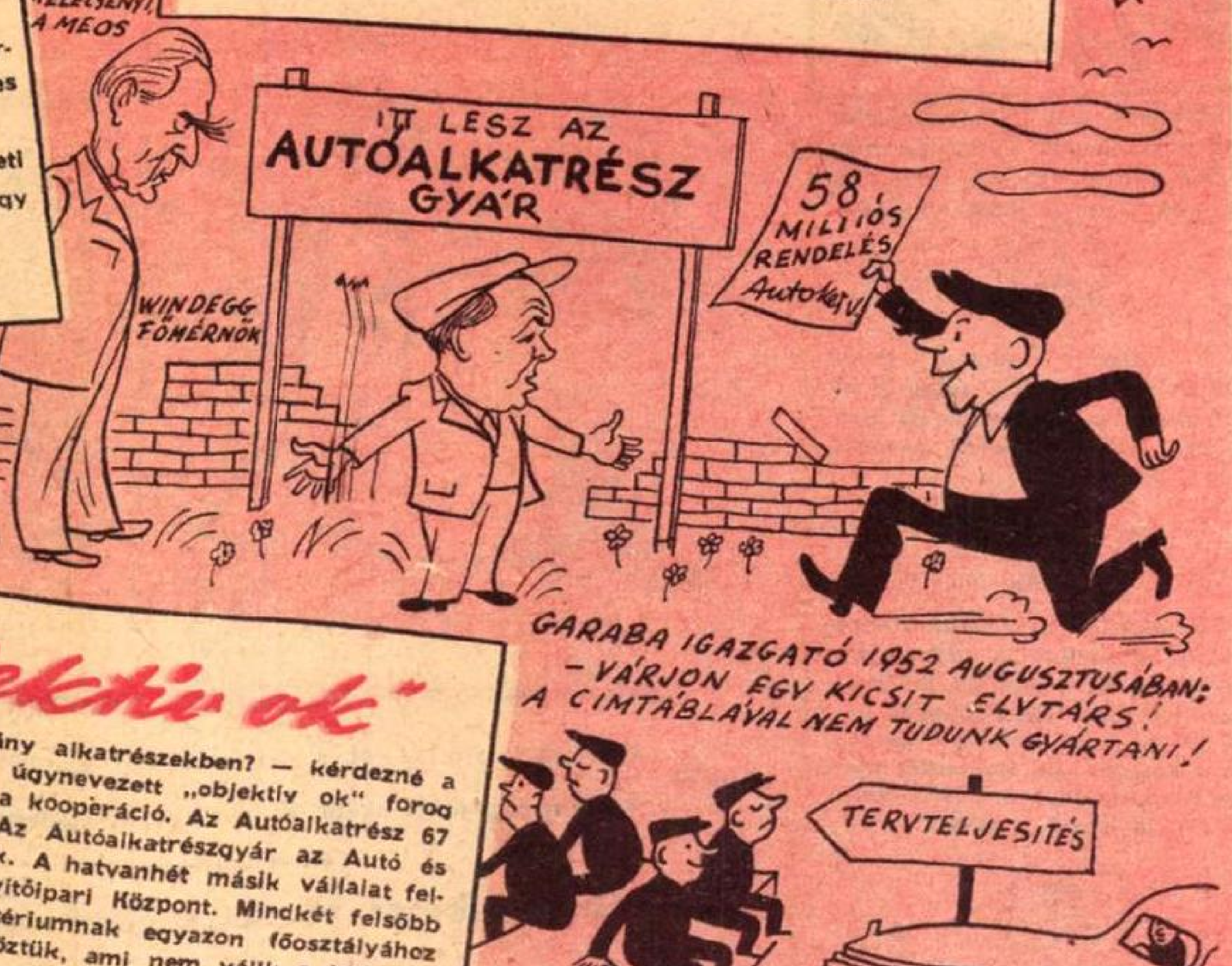
ITT LESZ AZ AUTÓALKATRÉSZ GYÁR
58 MILLIÓS RENDELÉS
Autoker
WINDEGG FŐMÉRNÖK
GARABA IGAZGATÓ 1952 AUGUSZTUSÁBAN: — VÁRJON EGY KICSIT ELVTÁRS! A CIMTÁBLÁVAL NEM TUDUNK GYÁRTANI!

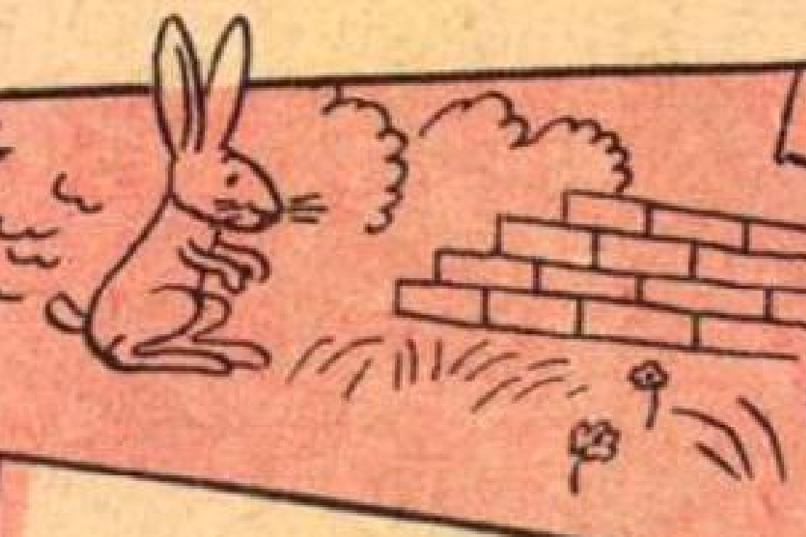

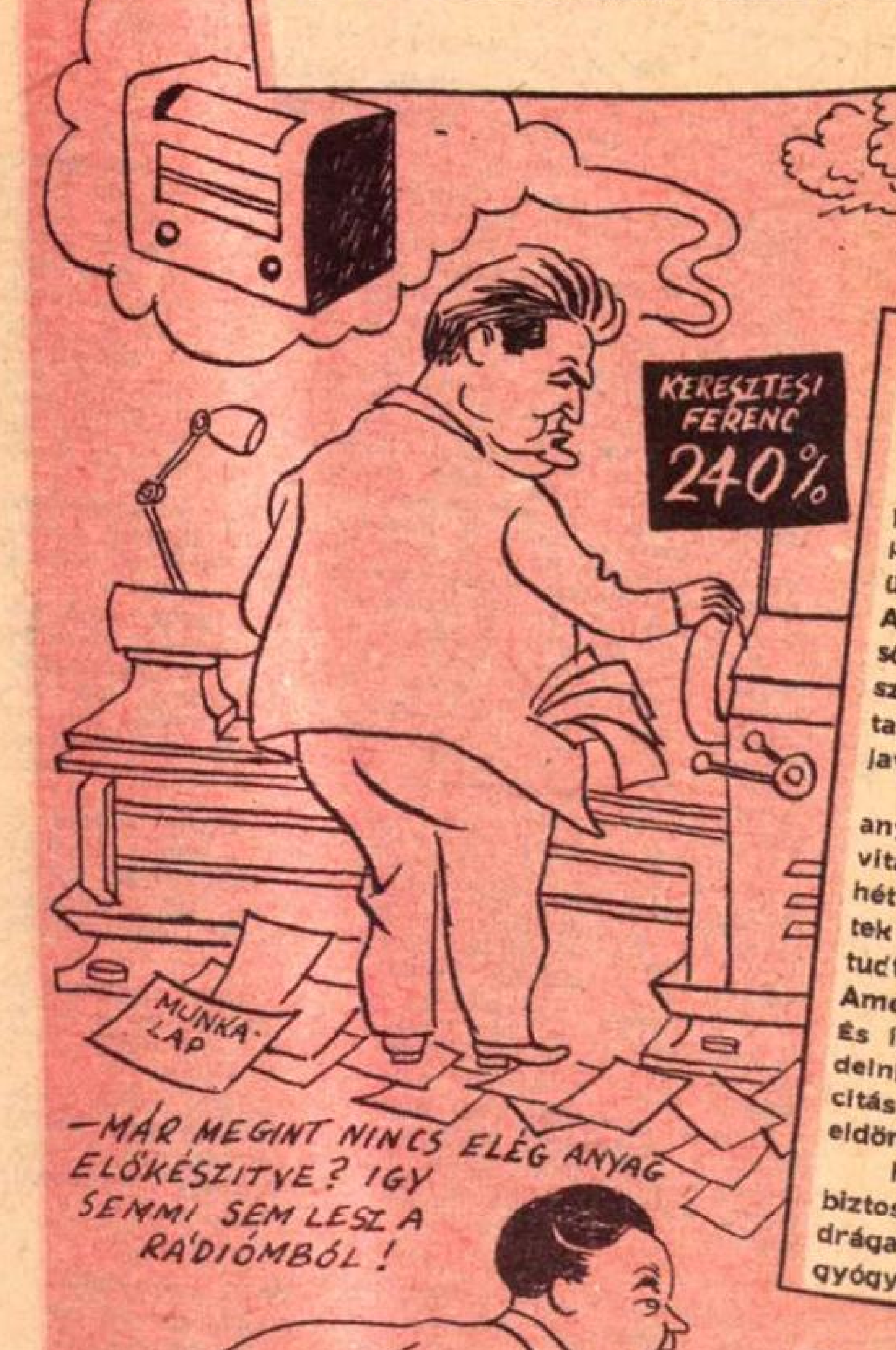
KERESZTESI FERENC
240%
MUNKALAP
—MÁR MEGINT NINCS ELÉG ANYAG ELŐKÉSZITVE? IGY SEMMI SEM LESZ A RÁDIÓMBÓL!

Az „objektív ok"

Miért van még mindig hiány alkatrészekben? — kérdezné a kiváncsi kételkedő. Számtalan úgynevezett „objektiv ok" forog közszájon, s köztük a legfőbb a kooperáció. Az Autóalkatrész 67 üzemben gyárttat félkészárut. Az Autóalkatrészgyár az Autó és Alkatrészellátó Tröszthöz tartozik. A hatvanhét másik vállalat felsőbb fóruma viszont az Autójavítóipari Központ. Mindkét felsőbb szerv a Közlekedésügyi Minisztériumnak egyazon főosztályához tartozik, mégis ádáz vita dúl köztük, ami nem válik a termelés javára.

A hatvanhét üzemben az Autóalkatrészgyárnak 120 tonna anyagja fekszik feldolgozásra várva. De várhat az anyag, hiszen vita folyik. — Mennyit vállaltok legyártásra? — kérdezi a hatvanhét üzem mindegyikétől az Autóalkatrészgyár. — Mennyit rendeltek tőlünk? — kérdezi vissza mind a hatvanhét. — Amennyit le tudtok gyártani — hangzik a válasz. — Mennyit vállaltok? — Amennyit rendeltek. — Mennyit rendeltek? — Amennyit vállaltok... És így tovább. Mindez miért? Mert szabály van arra, hogy rendelni csak szabad kapacitás szerint lehet, viszont a szabad kapacitás a rendeléstől függ. Csak olyan szabály nincs még, amely eldöntené, hogy mi volt előbb: a tojás, vagy a tyúk?

Ha ezt az „objektiv okot" kiküszöbölik, nemsokára, de 1954-re biztosan nem lesz nyomorék, beteg autó, amelyet a gyár ne tudna drága külföldi alkatrészek helyett jobbminőségű hazaiakkal meggyógyítani.

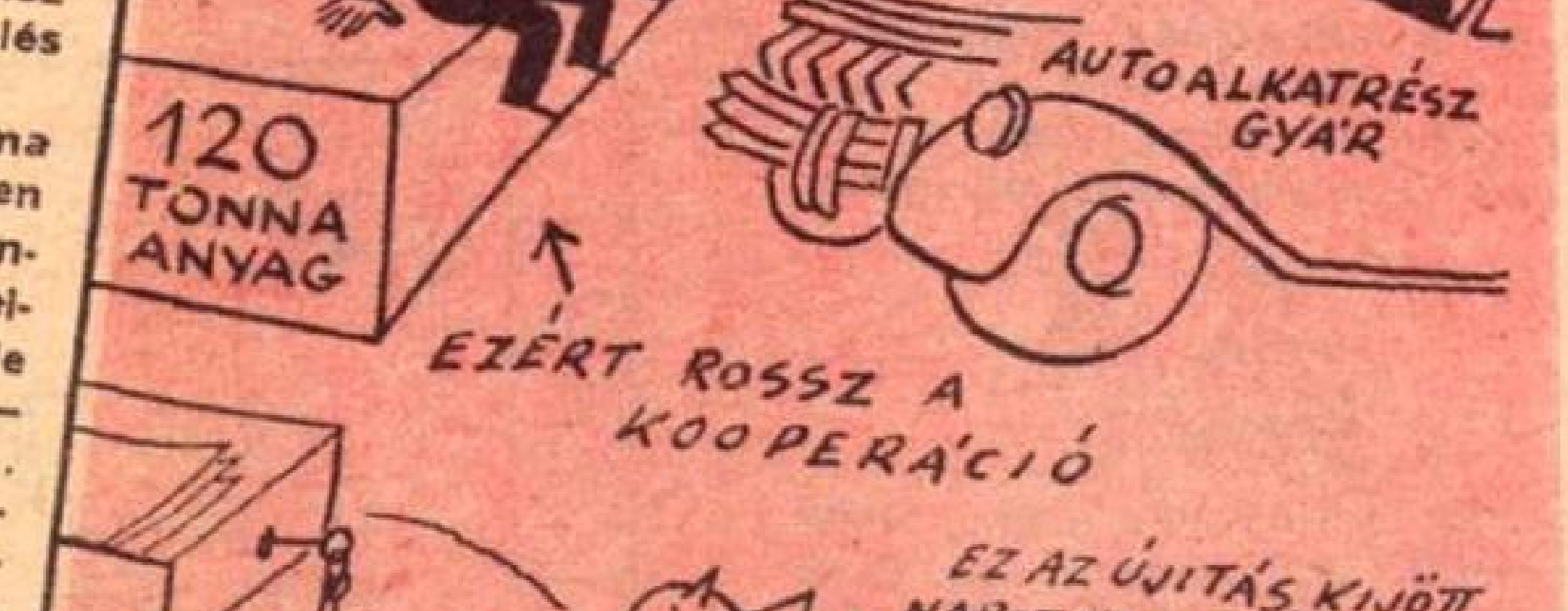
TERVTELJESITÉS
120 TONNA ANYAG
AUTOALKATRÉSZ GYÁR
EZÉRT ROSSZ A KOOPERÁCIÓ

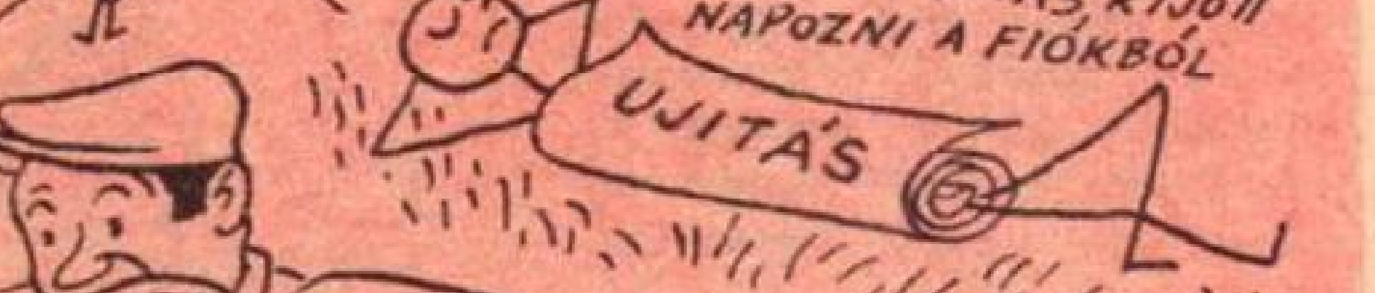
EZ AZ ÚJITÁS KIJÖTT NAPOZNI A FIÓKBÓL
UJITÁS

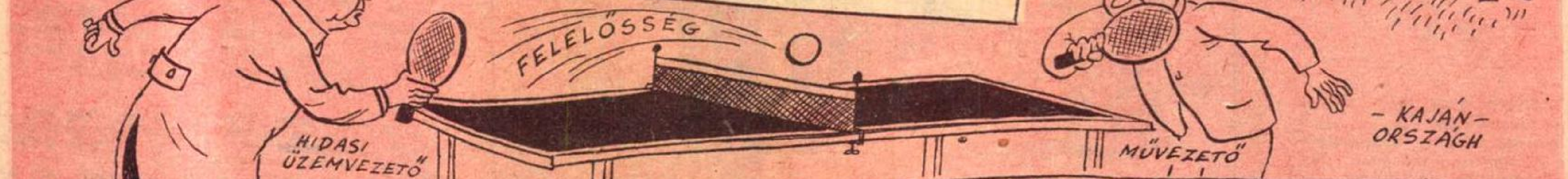
FELELŐSSÉG
HIDASI ÜZEMVEZETŐ
MŰVEZETŐ
— KAJÁN — ORSZÁGH

EZT A FRISS FALIUJSÁGOT AZÉRT AJÁNDÉKOZZUK A GYÁR DOLGOZÓINAK, MERT SAJÁT FALIUJSÁGUKON MÁRCIUSI CIKKEKET TALÁLTUNK!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000